

N:o 11-12 1921

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM*,
 Blekinggatan 13.

13:e årgången

TACK FÖR I ÅR

SÅ GÅR NU OCKSÅ 1921 till sina fäder, följd av oss med saknad. Ty det har varit oss ett lyckligt år.

Vi ha nämligen till slut fått uppleva det, som våra mest pessimistiska gamlingar icke trott sig hinna få vara med om: ungdomens insats.

Tack för i år, ni alla ungdomar.

Överallt har detta friska blod strömmat in, i alla delar av föreningen har det pulserat.

Redan i vintras märkte vi detta. I skidtävlingarna — med glädje minnas vi de 30 ungdomarnas Jämtlandsäventyr — i brottningssektionen, bland boxarna. Och i sommar sedan; i fotboll preste-

rades årets vackraste saker av de båda yngsta lagen — det allra yngsta blev t. o. m. Stockholms juniormästare — och i alla de andra lagen, A-laget inte minst, spårades samma ungdomsinsats; i allmän idrott, där pojknas arbete märktes allra mest.

Tack för i år alla ungdomarna, och väl mött i fortsättningen.

* * *

Vi skola ge er en plats i solen, vi äldre. Vi ha suttit och gassat oss länge nog nu, mått bra och blivit berömda på våra bragder. Men vi ha också blivit litet lata av oss.

Nu skola vi göra åt oss för att ge er plats, nu skola ni visa oss,

vad ungdomens tidevarv är för en berömd företeelse, och vi skola hjälpa till så gott vi det kunna.

Ni skola kalla på oss; ni kunna fordra allt av oss, ty det har vi gamla lovat varandra, att nu skall ungdomen roa sig och leka sin idrott, och nu skola vi gamla lära er hur man får denna lek mest rolig och nyttig.

Tack för i år och välkomna igen, till trevliga duster, käcka upptåg och stärkande, härdande friluftsläk.

Gott nytt år önskar er, som det stod i ett spydigt telegram från fyra av er en gång i höstas, "Djurgårdens färskaste old boy".

Ala.

ENSAM MED BERLINARNA

EN PESSIMISTISK BETRÄKTELSE, VID TANKEN PÅ JULEN HEMMA

Berlin den 11 dec. 1921.

När jag i dag träffade några bekanta, berättade de mig, att de i går varit i det nyöppnade sportpalatset. Där hade inomhustävlingar i allmän idrott, brottning, boxning, fotboll på cykel m. m. ägt rum. Som jag hade fått en biljett på jobbet, beslöt jag att gå på dagens tävlingar, vilket jag först ej tänkt. Och nu sitter jag här och kan inte annat än svettas. Ty varmt är det. Badstu. Sportpalatset är byggt för några år sedan och har hittills varit omväxlande ispalats, bio och konserthus. Någon har tydligen räknat ut, att det skulle bli bättre geschäft att avhålla idrottstävlingar i detsamma. Därmed har vederbörande tydligen räknat rätt, ty lokalen är alldeles fullsatt. Idrottsintresset är också synnerligen stort i Tyskland. Det utbreder sig som en epidemi. Det dröjer kanske ej många år förrän Tyskland är en av de ledande nationerna ifråga om all idrott. Man inrättar skolor för idrottstävlingar, skriver böcker, säljer små seriefotografier i olika idrottsgrenar m. m. och det måste bli resultat av allt detta.

*

En hel del tävlingar ha redan ägt rum, när jag nu kommer på den tanken, att kanhända medlemsbladet har intresse av några rader om dessa. Dammerna hålla just på med en stafettlöpning 10×60. Herrarna ha redan löpt. På 60 meter visade Rau, att han ännu ej är för gammal att vara med i leken och även vinna. Korta stafettlöpningar kan här vinnas av ett lag, som ej består av de bästa löparna, ty löpningen sker tvärt över banan och gör växlingen synnerligen chanceartad. Missar en löpare, förlorar han minst en halv långsida.

Just nu äger en längre stafettlöpning rum. Löparna springer i kurvorna som Chaplin runt gathörnen. Publiken hejar, slutar för ögonblicket äta smörgås, låter cigaretterna slockna och svettas. Så är loppet över. Man tar sig en klunk bier och väntar på vad som näst skall komma.

Uppvisning i jiu-jitsu. Allt går med fart. Under tiden mjukar cykelåkarna upp benen. Jiu-jitsu-uppvisningen är snart över och publiken får tid att ta ytterligare en klunk bier och läsa de stora annonserna, som äro på läktarna. Stavhoppstävlingen är

Äntligen. Ett livstecken från vår gode vän, Burman. Det är fler än jag som längtat efter ett par rader från honom, den kärke kamraten. Det är första gången sedan avresan vi möter honom. Och vi äro väl alla överens om ett: väl mött, Burre.

Hans bidrag, som kom fullständigt överraskande som en bättre julklapp till detta nummer, sätter jag särdeles värde på. Inte bara för att han skrivit det, utan för vad han skrivit. Och särskilt värma hans rader om vår skididrott, sedd mot bakgrunden av tysk, mer eller mindre, varitämässig inomhusidrott, våra svenska hjärtan.

Burre hälsas nog av hela Djurgården. Som nog skriver nu.

även avgjord och cykelåkarna starta. Det kan ej hjälpas, det är verkligen intressant att se ryttarna i full fart susa runt i kurvorna. Farten blir värre och värre, samtidigt spelar musikkapellet, för ett sådant finns också. Så ringer en klocka och sista varvet går i rasande tempo och så är även den tävlingen över, och damen bredvid mig tar en klunk bier och biter i smek. Den på högsvenskan s. k. "mackan" har man alltid med sig när man tillbringar en kväll borta, på teater o. s. v. Jag har ju hört många svenskar klandrande yttra sig om denna tyskarnas sed, men det kan vara lika bra som att äta en påse choklad och det blir dessutom billigare.

Ett gäng fäktare göra sin entré. Först uppvisning av sex par samtidigt runt hela banan, därpå en bättre fäkting på boxar- och brottartribunen. Klingorna blixtra i lampljuset och tanten mitt över bordet säger att fäkting är underbar, men jag skulle hellre se att det vore boxning. Men var lugn, det kommer. Handskarna, hängande på ringens rep, skvallra där-om.

Fotograferna ha en arbetsam kväll.

Varje vinnare skall plätas. Tätt som oftast flamma därför blyxtljuset och röken från desamma stiger tillsammans med den från cigarrer och cigarrer upp mot taket.

Så ljuden gongongen och boxningen börjar. Man boxar utan tröja. Dessa boxare äro tydligen inte så värst durkdrivna. Den ena visar sig i andra ronden särskilt matt och att han klarar sig igenom 3 ronder beror endera på motståndarens oförmåga eller medlidande. Hur sedan domarna kunna döma extra rond, det förstår jag ej. Nästa par svagare. Dess- emellan åter en stafettlöpning. Klockan är 9 e. m. Tävlingarna började kl. 5. Vad återstår allt, om det håller på till 1/2 12, som igår? Jag skulle vilja duscha. Hur t—n kan löparna springa i denna luft. Boxningen intresserar ej längre. Detta kallas vintersportstadion, enligt tidningarna. Vad betyder vintersport för en svensk. Vid allt som heligt är, om jag bara för några timmar fick vara hemma och känna den kalla, friska livande luften om kinderna, få se samma måne, som lyser här i kväll, gå upp över trädtopparna på Djurgården, gå ned bakom Söders silhuetter, medan den glittrar i Strömmens vatten, som så mången gång förr. Pang! Startskott, musik, stafett, snurren, att de inte bli yra i knoppen! Vilken datum i dag. Den 11. För 9 månader sedan gick jag och gjorde förberedelser till en fjällresa, men undrade, om jag skulle bli besviken på densamma. Men när jag nu tänker på den, kan jag ej annat än erkänna, att den överträffade mina förväntningar. Allt sitter så fast i minnet från början och till slut. Tåg- resan, Rodhes beredvillighet att förvara våra grejor genom att sitta eller ligga på desamma. Hunger-Everts utgjutelser. Daggröning, framkomst till slutstationen, fjällen i fjärran. Den provande åkningen till Bydalen, varunder vi läskade oss med lingon, som legat hela vintern under snön. Gud, vad det smakade bra. Det var ett sabla liv på publiken. Nu ramlade en löpare ikull och kan ej resa sig, alldeles slut. Tacka för det. Jag är färdig att svimma jag med. Kall luft. Ja, det har varit kallt några dagar, även här, men det stinker så förbätrat benzol. Ja, kall luft fanns på Västerfjället. Hur väl minns jag ej vår första bestigning av detsamma, hur hunden, som ledsagade oss, tydligen gripen av liknande känsla som vi erforo, när vi susade ned för sluttningen, hoppade och rullade sig på rygg

MÖTEN MED DJURGÅRDEN

ETT FÖRSÖK ATT VARA SNÄLL, SOM SLUTAR MED NÅGRA ELAKHETER

För tio år sedan kände jag bara ett Djurgården. Kungl. Djurgården.

Nu har jag avhjälpt denna brist. Nu känner jag även Djurgårdens I. F. Till namnet, på idrottsbanan och genom medlemmar.

Djurgårdens I. F. har retat mig många gånger. Så icke Kungl. Djurgården. Man har vågat uppnå resultat, som visserligen varit i de egna medlemmarnas smak, men icke i min. Jag tillhör "arvfienden". Ni må förlåta mig, men Kungl. Djurgården ligger mig således närmare om hjärtat. Vilket inte hindrar, att även Djurgårdens I. F. har en plats. Jag har nämligen träffat djurgårdare.

Jag vet inte, vem jag skall nämna först. Den verkligt energiske ledaren, den gamle beprövade tävlingshästen eller den av yr ungdomsglädje sprittande, ljushårige junioren? Jag väljer den senare.

På landet, i havsbandet, bodde en familj i en liten, röd stuga. Det var inte precis något underligt med den familjen. Annat än, att husfadern en afton tappade ett brännvinskrus i brunnen. Det var ett antikt och värdefullt krus. Innehållet förbigå vi.

Familjens två unga pojkar förde med förkärlek samtalet in på något annat, när brännvinskruset kom på tal. De fruktade att få befallning att tömma brunnen och taga upp kruset. Befallningen uteblev emellertid icke och arbetet begynte.

Tömmandet gick inte fort. Naturlagarna stredo emot. Man fick upp en hink var femte minut, och under tiden rann en halv till. Botten nåddes emellertid. Där stod kruset, litet på sned i gyttjan. Pojkarna tittade på det. Så gjorde också traktens församlade, nyfikna ungdom. Väl 15—20 pojkar och flickor.

Äpplet faller inte långt från päronträdet. Redan som mycket liten gjorde Hasse Z:s lille Emanuel grand succes med sina roliga historier, som allvarligt konkurrerade med faderns.

Och nu har lille Emanuel vuxit till i ålder och visdom och har blivit en mycket skarp herre — Mr Sharp.

Jag behöver inte presentera honom närmare. Vi möta honom ideligen i I. B., i små korta historier — med en särdeles udd i — som man njuter obeskrivligt av.

Även hans bidrag till vår tidning besitter denna sälta; och lika glad, som jag blev, när bidraget kom, lika glad skulle jag bli om historiens sens moral lades av litet var av oss på minnet.

Husfadern lämnade verandan, groggen och cigarren, gick ner till brunnen och dekreterade:

— Nu skall kruset upp. Det är bara fem meter till botten. —

Ja, nu skulle kruset tagas upp. Det luktade betänkligt nere ifrån djupet och de bägge pojkarna hade rena, vita byxor. De tittade på varandra, fånade och visste varken ut eller in.

Det visste emellertid Djurgårdaren, som kom förbi med ett par fotbollskängor under armen. Han klättrade ner i brunnen, uthärdade lukten och tog upp kruset. Enkelt och smärtfritt.

Händelsen är inte precis världsskakande. Den är tvärtom ganska alldaglig. Den ger emellertid en god bild av en Djurgårdare i handling.

Många goda egenskaper tillvitats idrottsmän. Men var och en har alltid ett övermått av det ena eller andra slaget. Hos Djurgårdare i gemeen har jag funnit detta övermått i förmågan att gripa in i det rätta ögonblicket, att

fånga chansen, att kasta sig in i en strid, en tävling med ett övermått av energi och en — låt vara fanatisk, men dock inte farlig — glöd i ögonen.

Men även andra egenskaper har jag märkt hos Djurgårdare. Därför, ännu en historia om den ljushårige junioren.

Han ägde en liten båt med baksnurra. Han ansåg den vara traktens snabbaste och han döpte den till "Paddock". Men det fanns andra, som hade snabba båtar, däribland en medelålders, ungdomlig herre, vars båt lystrade till namnet "Den Oljade Blixten". Det slutade som sig bör med tävlan. "Paddock" och "Den Oljade Blixten" möttes ute på fjärden. "Paddock" vann.

"Den Oljade Blixten" ägare ville emellertid inte erkänna nederlaget. Det blev gräl. Så där i all gemytlighet. Slagsmål kunde det inte gärna bli tal om. Den ungdomliga medelålders herrn var trettio år äldre.

Under grälets förlopp gjorde jag en iakttagelse, en iakttagelse, som jag ofta fått anledning göra vid senare möten med Djurgårdare.

När djurgårdsenergien inte får utlopp i handling — kickar och skidskutt — utan kommer genom och ur munnen, då är Djurgårdaren nästan odräglig, då sprakar grannskapet av ordgnister, då får det enkla och logiska ge vika för det ologiska. — — —

Behöver jag nämna flera möten med Djurgårdare? Knappast. Nästan alla Djurgårdare äro sig lika, nästan alla hava de vitsordat mina intryck här ovan.

Herr Redaktör! Förlåt mig, om jag varit för elak. Förfölj mig inte för min åsikts skull! Det tror jag förresten, Ni inte kommer att göra.

Mr. Sharp.

i snön. Snöriporna, som vi skrämde och vad det kröp i ryggen, när man hasade nedför. Vad man kände sig stark, och invärtades ropade en röst: mera, mera. En vecka under sådant liv med ständigt nya upplevelser, när skall jag få vara med om något dylikt igen? Det var sport! Det finns många svenskar, som t. ex. äro på nöjesresa i Berlin och de ödelägga en hel

del pengar. Vad få de för dem? Bråk med pass och kypare, ständigt baksmälla från nätter med vin och —. De måste ständigt vara på sin vakt så att de ej bli uppkörda. Det vore bättre de stannade hälften så länge och i stället foro hem efter att ha ekiperat sig. Väl hemma kunde de använda någon vecka till att lära känna sitt eget land i stället. Ty det är dock ett

land med ett folk som inget annat. Nu stryka de bara omkring i kvartieren runt omkring Friedrichstrasse, där de mesta och dyrbaraste guldkrogarna finnas och ha sedan inget annat i minnet av landet än den usla tillvaro, som tusende män och kvinnor måste föra för att kunna leva.

DJURGÅRDSBOXNING

BETRAKTELSE SÖNDAGEN DEN 20 NOVEMBER 1921

Min vän Ala har bett mig nedskri-
va några intryck från Djurgårdens
boxningar. Jag gör detta ganska gär-
na, bl. a. därför att Djurgården, så-
vitt jag hittills kunnat finna, är lycklig
ägare till en boxare, som ej behövde
förbjudas uppträda annat än i kavaj
och långbyxor. Den unge André är
verkligen ett undantag från den van-
liga regeln, att den svenske boxaren
skall se ut som ett kutryggigt och van-
skapat benrangel. Om honom skulle
möjligen kunna sägas, som de gamla
romarna sade: "mens sana in corpore
sano", vilket bör betyda detsamma
även på svenska. Nu har jag inte för-
månen att känna unge hr Andréns
själ, men jag misstänker, att den är
ganska sund och hygglig.

Man har velat påstå, att underteck-
nad skulle ha lagt hinder i vägen för
boxningen i Sverige genom mina skri-
verier i mitt vanliga organ. Detta är
något felaktigt. Det som jag riktat
mig emot och alltjämt behåller min
gamla tanke om, får inte kallas box-
ning. Möjligen s. k. boxning. Man
såg ett par exempel på dylik s. k. box-
ning på Djurgårdstävlingarnas första
dag. Det första exemplet var Karls-
son, Hammarby, — Larsson, Solna.
Här fanns av boxning så gott som in-
genting annat än handskarna. De bå-
da ynglingarna garderade sig aldrig.
De slog varandra endast så mycket
de orkade, och att ingendera förmåd-
de ge den andre mera smörj, än han
tålde vid, föreföll för en dessbättre
utomstående ganska egendomligt, när
alla möjligheter praktiskt taget lågo
öppna för båda.

Det andra exemplet var S. Peders-
sen — Jonsson, Sleipner. Den sena-
re föreföll att ej äga den allra minsta
lilla aning om boxning. Med den mest

*Den frejdade signaturen som är
en bland de mera uppskattade —
och trevliga — kåsörerna i Stock-
holms dagliga tidningar, förvisso
icke precis specialist på boxning,
mera då på s. k. boxning, den där
även ibland bedrivs bland boxnin-
gen på Cirkus, blev på sin tid helt
fräckt uppmanad av mig att pre-
cisera sin fientliga uppfattning om
boxning. Det visade sig då, att han
var lika intresserad och road av
denna sport som vilken annan för-
ständig människa som helst, och
att hans elaka "bitar" visst icke
vore att fatta som avoghet mot
denna idrott, men väl mot en hel
del annat, som man velat rubricera
som boxning. Jag fick i alla hän-
delser ett bidrag.*

okuvliga energi i världen rände han
sitt nedböjda ansikte — med förmod-
ligen slutna ögon — tjugo gånger å
rad emot Pedersens stoppande vän-
ster endast för att göra om samma
sak även den tjugoförsta gången. Han
såg veterligen aldrig, var han slog
eller ämnade slå.

Man frågar sig, huru föreningar
med självaktning kunna anmäla såda-
na adepter till en offentlig tävlan.
Själva ha dessa "boxare" inte den
minsta nytta av deltagandet, och den
verkliga boxningen i Sverige har det
ännu mindre. Det är genom dessa
parodiska matcher, som boxnings-
idrotten skaffar sig motståndare. En
kanske generaliserar fallen till att om-
fatta all svensk boxning. En annan
anser sig ej ha blivit bjuden full valu-
ta för sin dyrbara biljett. Och en
tredje och en fjärde lovar att aldrig
mer infinna sig som åskådare. Box-

ningssporten är visserligen ännu i
Sverige inte så värst gammal, men
nog skulle det med litet mera rationell
organisation kunna åstadkommas en
ordentlig klassning av boxarna, så att
publiken sluppe se annat än verklig
boxning. Att den fick se sådan vid
Djurgårdens boxningar erkännes vil-
ligt. Och att den icke fick se endast
sådan är inte Djurgårdens fel, men
fel är det i alla fall. Djurgården själv
brukar inte släppa fram i ringen an-
nat än de som redan kunna boxas. Om
alla föreningar gjorde så, skulle box-
ningsintresset bättre befrämjas, var-
jämte det absolut inte skulle göra ve-
derbörande tränares anseende mindre.
När det gäller boxning, betyder kva-
liteten åtskilligt mera än kvantiteten.

En lördagsmatch, som också vore
värd en smula uppmärksamhet, är
matchen Nielsen—Höglund. Här fick
dansen i tredje rondan tillfälle att vi-
sa en hos svenska boxare mindre van-
lig självbehärskning. Egentligen var
djurgårdaren när som helst färdig för
knock outslaget, men dansken brydde
sig inte om det utan samlade i stället
in ytterligare några poäng — given
segrare i alla fall. Kanske är, när allt
kommer omkring, självbehärskning
boxningens hela väsen.

Visserligen kan även en boxare
med självbehärskning få stryk. En
match är ju strängt taget till för att
avgöras. Men en boxare utan själv-
behärskning är inte någon boxare.

— — —
Detta blev inte något boxnings-
fientligt kåseri, som vännen Ala tro-
ligen väntat. Men s. k. boxning kom-
mer jag alltjämt att hysa samma, nå-
got ringaktande tanke om, vilket jag
hoppas må ursäktas.

Est-ce-qu'il.

Jag sitter nu hemma i Thorvald
Norlings rum. Vi ha samma värdin-
na. Vinden tjuvar i kakelugnen. Det
låter, som när det är snöstorm hem-
ma. Det är då t—n, att jag ej kan bli
kvitt denna tanke på vinter och snö.
Det kanske är därför att det snart är
jul. Alla svenskar, som jag lärt kän-
na här, fara hem till jul. Jag blir
visst ensam kvar. Det blir en ny upp-
levelse att fira julen ensam fjärran
från hem och vänner. Men alltid

hittar man väl på något. Julgranar
finnas sedan en vecka att köpa. Alla
våningar i Berlin äro kalla. Kl. är 2
på natten. Man kommer alltid sent i
säng i denna stad och ändå hinner
man ingenting. Mesta tiden går åt att
åka på tåg, spårvagn och underjordis-
ka järnvägen.

Vad kan alla kamrater ha haft för
sig idag. Vid min avresa lovade jag
många att skriva, och jag antar, att
jag skulle få några rader i gengäld.

Nu hinner jag ju inte skriva ett dugg.
men nog skulle det vara roligt med
något vykort från Stockholm ibland.
Men det är så, när man är med i två
föreningar, man är bara halv medlem,
knappt det. Dock bör jag ju ej vara
cynisk. Det var ju så många, som
hedrade mig vid min avresa. Nu kan
jag ej mer och avslutar mina rader
med tillönskan om god jul och gott
nytt år!

E. Burman.

TRE OCH EN HALV

MÅNADS FRILUFTSLIV BLAND KÄCKA SMÅLÄNNINGAR

Anmodad av vår store redaktör "Ala" att skriva något i vårt nyårsnummer av medlemsbladet och då jag därtill är "nödd och tvungen", som det heter, enligt löfte, så skall jag skildra litet smålandsliv.

Vem har ej hört talet om det mörka Småland och dess bebyggare på ett sätt som knappast kan anses ge rättvisa åt en så seg och kraftig stam som just smålänningen. Jag skall inte skildra hela Småland, ehuru det vore intressant, utan endast förutskicka något som Ni kanske redan vet, det nämligen, att Småland är geografiskt rätt stort och fullt av minnesmärken från gångna, hårda tider samt att dess bebyggare besitter i rikligt mått det livets salt som benämnes "humor". Att smålänningen är slagfärdig och humoristisk kommer man snart underfund med, särskilt då han befinner sig bland de sina. Bland ett lag smålänningar är det aldrig tråkigt. Men märk väl; grundförutsättningen för en god samvaro bland dem är att söka hos dig själv. Ett enkelt, rättfram, kamratligt och stadigt uppträdande är vad som fordras och inga herrefasoner eller förnäma later.

Som det mörka Småland betecknas i allmänhet trakterna rätt vida omkring Jönköping, ett uttryck som är fullständigt obefogat då ingen trakt där kan anses mer undermålig än annorstädes. Bland alla småsamhällen där finnes intresse och sammanslutningar för idrott, småföreningar som arbeta under synnerligen små förhållanden men med ett intresse som bär upp allt.

Det skulle vara mycket lyckligt just för idrotten att dessa småföreningar gästades under kortare tider av större föreningsrepresentanter, t. ex. under semestern; ty de följa där med stort intresse allt som kan vara nytt och en främling med rätta sinnet kan alltid räkna på ett obegränsat intresse och villighet att ordna ihop tävlingar och dylikt som dessutom kan bringa in små bidrag till deras förut befintliga skrala kassar och därmed har ju idrotten gagnats på ett rätt sätt.

Forserum är ett litet samhälle i närheten av Jönköping och där hamnade jag en regnfri dag strax efter midsommar'n.

Forserum var till sin fördel redan från begynnelsen, men verkade död, undantagandes att en tam kråka intresserade sig livligt för min nya fina hatt. Men det blev livligare, det hade blott sina pauser som alla dylika samhällen ha. Först var det att fråga om det fanns idrottsförening på platsen, därefter efter dess ordförande och då högst densamme anträffats skaka tass och bjuda på kaffe och sedan gick resten utav sig självt. Efter ett par dagar var kamratskapet allmänt med idrottsföreningens medlemmar och redan första söndagen ordnades en stafettlöppning, 2 lag à 10 man, 3,200 meter, som utföll till allmän förnöjelse, ty denna löppningsart var icke så allmän, som dessutom har den fördelen att i propagandasyfte ett obegränsat antal kunna deltaga utan att de nödvändigt alla måste redan vara löpare.

Genast bestämdes konditionslöppning 3 ggr i veckan på 3,200 och 6,400 meter. Vid

Det är gunås inte allom givet att få känna ett tag på vad det rena bondlandet vill säga. För stadsbon i allmänhet är det terra incognita. Och lika visst som "landet" är okänt för stockholmaren, lika visst skulle det genast förefalla honom tråkigt, om han kom dit. N. b. om han saknar sinne för skog, fåglar och allsköns natur.

En som dock förstod att även av sin landsvistelse göra ett minne var Donald, vår boxningsordförande. Och som av sin firma "landsförvisades" i tjänsteåranden en längre tid. Att taga död på tråkig tid kan all ungdom, om den bara vill göra sig det omaket att försöka. Här är ett sätt, som Donald med all möjlig framgång provade.

de följande stafettlöppningarna ställde ett 40-tal upp och kombinerades därefter.

Samling och start skedde vid järnvägsstationen och så bu det iväg runt samhället och klart är att årt taktfasta tramp (ett 30-tal) väckte uppeende, ty dylikt hade man inte skadat förr åtminstone inte så mycket "flugan" på en gång. Men människans kan vänjas vid allt och snart var hela samhället intresserad i våra förhållanden. Till och med själva rättvisan på orten behagade intressera sig för våra gatlopp och fann att det nog inte var så toktigt som det såg ut. Idrottsprestationen som sådan var naturligtvis blygsam, 3,200 meter på 17 minuter, men vägen var backig och ojämn, svenska milen togs i jämn fart på 1, vilket kan anses för gott nog som konditionslöppning på de vägarne. Allt nog. Intresset för idrottsföreningen tog ny fart och så planerade vi för simuppvisningar och idrottsfester för att få in litet medel till inköp av material. Där fanns tre fotbollslag och egen plan, om inte så förstklassig, så dock god nog för hemmalagen att klä både Huskvarna- och Jönköpingslag; men arbetslösheten var stor även där så fotbollen fick vila denna sommar i brist på skor. Men så fanns det så mycket mer intresse över för simspört och boxning.

Vi byggde trampoliner och två mållurar för vattenpolo och så tränades det gladeligen för simuppvisningar som rönt det allra livligaste intresse från såväl deltagare som åskådare och praktiskt taget var samhället folktomt då Forserums Idrottsförening hade sina härjningar i Lillsjön.

Här var liv och lust och entusiasm så det var sann glädje att vara med, och små bidrag kommo också in, vilket ju endast ökade trevnaden ännu mera. Programmet för uppvisningarna vill jag påstå var både instruktivt och omväxlande, men så fick deltagarna under 2 timmar verkligen "ligga i" i ordets fulla bemärkelse. Det före-

kom demonstrering av alla slags sim sätt, varierande volter och flytningar i vattnet, djupdykning, undervattenssim, livräddning av fullt påklädda offer, lång- och kortdistanssimningar, kappsim, raka och varierande hopp från trampolinerna, samt diverse komiska hopp och tricks i vattnet som avslutning och alla voro nöjda med den dagen. Nästa gång stuvades programmet om litet grand och sattes in några polomatcher med hemmalag, och alltid befanns intresset för idrottsföreningens förhållanden lika starkt. Märk väl, endast frivilligt bidrag togs upp och då märktes det om intresse fanns.

Så komma vi till boxning, en gren som upptogs med stort intresse och det tränades och instruerades med hjärtans lust varenda kväll före löpning eller simträning. Där funnos inga flugviktare då, pojkarne gick i lätt tungvikt och mellanvikt, utom den minsta som gick i welter. I början var en avsides skogsglänta träningsplatsen, för att inte få alltför många åskådare, ty då vill gärna storsmockan fram, och där klädde vi utav oss och så börjades det med kläm och klart är att i regnbågens sköna färger stå-tade vi alla i, dock mest på kroppen vid revbenen. Sedermera togs dansbanan i anspråk och då blev det annan vals, det blev ganska rörligt.

Här var ingen brist på kraftigt boxarvirke, som då mer smidighet och snabbhet tränats in skulle bli något att räkna med, fysisk styrka fanns genom friskt liv och hårt arbete.

Intresset för brottnig och atletik var också starkt, som dock avtagit i brist på attiraljer, sedan en bagare, som var hemma i dessa konster, avflyttat från orten och medtog både kulor och brottarmatta.

Flerfaldiga gånger hyrde idrottsföreningen Folkets Park därstädes, och så slogo vi ihop våra kloka skallar och totade ihop idrottsfester, som vi med ungdomlig entusiasm genomförde och alltid med ett litet netto även om regnet stod som spön i backen de dagar vi beställt solsken.

Vi hade då glada dagar, i ordets bästa bemärkelse, vi hade alltid planer, men 24 timmar på dygnet voro alldeles för litet så hälften hann aldrig utföras; och så helt plötsligt kom hösten, då ett helt annat program måste göras upp.

Med verklig saknad lämnar man en sådan ort, och så präktiga idrottskamrater, men dylik vänskap består, och må Forserums Idrottsförening tillväxa i styrka såväl inåt som utåt och vara gamla traditioner trogna, då de därigenom i var främling vinner en vän som består.

Djurgårdaren är i regel en lugn och bra "prisse" med lagom klubbfanatism. Du ser inte ned på de mindre sammanslutningarna och framför allt, du vill inte verka "pampig". Du har alltså förutsättningar att komma på god fot med småklubbar landet runt; försumma då inget tillfälle att göra Djurgårdsnamnet känt på rätt sätt.

Om jag skulle presentera herrarna för varandra: Forserums Idrottsförening och D. I. F., så bleve det nog inte många spalter över i medlemsbladet, frukar jag; men några får jag lov att släpa fram för att

UNGDOMENS INSATS I FÖRENINGSLIVET

DET IDROTTLIGA ARBETETS AVIGSIDA

I mänsklighetens historia kan man skönja hur genom tiden böljar olika uppfattningar om lämpligheten av åldrarnas ingripande i utvecklingsarbetet. Vår tid säges vara ungdomens.

Särskilt inom idrottslivet synes tendensen påtaglig, att ungdomen icke blott fylkar sig i de djupa leden utan även åt sina egna söker erövra ledande ställningar.

Men varje medalj har sin frånsida.

Här gäller det, hur långt bör ungdomens krafter utnyttjas i det idrottsliga arbetet?

Innan denna fråga besvaras, torde det ej vara olämpligt att vidröra de krav som det organisatoriska arbetet ställer på idrottsledarna. Först och främst fordras av den verkligt idrottsintresserade, att han, utan åsidosättande av sitt civila arbete, har tillfälle att ägna sig åt idrotten och dess administration. Endast den, som genom egen erfarenhet vunnit kännedom och säkerhet i idrottens övande och planläggande samt dessutom förstår att delgiva andra dessa insikter, är mogen att åtaga sig idrottsligt ledarskap.

Våra gamla, numera ej aktiva, låta sällan sina visdomsord flöda över oss yngre. Det skulle kläda dem alldeles utmärkt att låta oss få del av den mängd erfarenheter, som de med all säkerhet samlat på under framfarna år.

Ett undantag utgör dock vår ordförande för en 16 à 20 år sedan, G. H. Andersson. Han har skrivit förr i medlemsbladet och saknas ej heller denna gång. Och han låter ibland höra sig på våra sammanträden.

Vi sätta värde på sådant och hoppas både att han kommer igen — och att han får sällskap. Vårt öra ha alltid dessa gamla.

Hur låta dessa krav förena sig med ungdomens fordran på ledareställning?

Här gäller det att se verkligheten och då icke endast genom ungdomens optimistiska ögon!

Skolan ställer det krav på lärjungen, att han i första hand ägnar sig åt dess uppgift. Den idrottsliga andan har i våra dagar så genomsyrat uppfattningen, att ingen förständig lärare motarbetar idrotten, där den med urskillning bedrivs.

I stort sett kan föräldrars och målsmäns, ja till och med statens uppfattning sammanfalla med skolans och lärarnes.

Är det då verkligen rätt, att där det förefinnes en ungdomlig arbetskraft, tillräckligt mogen att utföra ett administrativt arbete i idrottens tjänst, uppmuntra honom att tillsätta en tid, som vilken som helst eftertänksamt människa förstår bör vara till skada för studierna eller till och med vederstå hans andliga och timliga välfärd?

Den frågan bör varje rättrådige idrottsledare göra sig, ty den berör i hög grad den beträffandes föräldrar eller målsmän och härigenom i allra högsta grad idrottens ställning och popularisering.

G. H. An.

visa Eder av vad "skrot och korn" mina vänner från den smålandsvinkeln äro:

Herr Karl Johansson, ordförande i Forserums I. F., döpt av mig till Carolus, en trevlig fyr, slagfärdig och munvig, som en ordförande egentligen anstår, skarpt huvud med tydlig humoristisk ådra, den, han är god, han är helt enkelt fin både på möjliga och omöjliga områden, ingen överdrift, men så är han också fullödig smålänning. Heder åt vännen Carolus. Så har vi en lång, energisk behög, herr Paul Jansson, med bara senior och muskler, och som döpts till Fitzsimmons, men så är han också yxsmed, som den världsbeckante Bob var. Om han kan slå hårt? säkert min vän. Han är van att slå hårt. Det är en genompråklig pojk i alla avseenden med ett glatt och godmodigt lynne och vi djurgårdare hälsa honom med ett kraftigt: Hej! Pa-u-lus, som naturligtvis betyder Paul, men han har blivit van vid det där krigsropet, så det gör ingenting.

Och här ha vi en senig, kraftig och energisk "prick", herr Arthur Svensson, god brottare och intresserad Jiu-Jitzuman som med känd småländsk seghet och envishet ser till att allt utföres till det bästa och att något blir utfört. Han är obetingat deras mest energiske och arbetsammaste man och vore en "kraft" för vilken stor förening som helst. Vi hälsa dig och må du få ihop dina fotbollslag och klå alla andra lag.

Och så till sist en lång, kallblodig skräddare, herr Axel Johansson, jag tors inte ta med flera, för då kanske Red. julero går åt fanders och han blir "vyld", för övrigt är det hans eget fel; han skall lägga bort att upprepade gånger fordra bidrag, det straffar sig, som herr. Red. ser; var för övrigt glad att jag inte skrev om hela Småland. Skräddar'n är en senig och uthållig "prick" som säkert skulle placera sig i marathons, blott han ställde upp. Han har ett huvud för sig själv, vännen Johansson. När

andra tycka det är ruskigt och kulet, då blir han pigg på stora dåd, springa svenska milen eller något i den stilen. Vinterbadare, ortens skickligaste simmare, orädd som fanken och med på vad som helst. Den är med andra ord en käck och glad "galosch". Se där några av föreningens medlemmar, de övriga gå i samma stil.

Där finnes urgammal småländsk seghet och kraft sedan de dagar då deras förfäder störtade och dränkte danskar i de småländska mossmarkerna och vad bättre är, där finnes ännu kvar den äktsvenska redligheten och enkelheten i umgänget med varandra och därför skall Forserums Idrottsförening som må utsträckas att gälla hela Småland finna enbart vänner och säkerligen instämma alla djurgårdare med mig i ett kraftigt: Hej Småland! Heja! Heja! Heja!

O. Donald

(icke smålänning).

DEN ALLMÄNNA IDROTTEN UNDER 1921

VART ALLRA TREVLIKASTE SOMMARMINNE

Redogörelse för allm. idrottssektionens verksamhet under säsongen 1921 föredragen vid sektionens årsmöte 8 dec. 1921.

Den nu avgående styrelsen valdes på allmänt sammanträde 16 mars 1921 och erhöll vid därpå följande konstituerande sammanträde följande utseende och sammansättning. Egil Torbiörn ordförande, Allan Åsberg sek., Helge Kjellstrand materialförvalt. Hrr Sven Rydow, Sven Jansson och Bernt Nylund medlemmar av styrelsen utan funktion, Nils Nordberg suppl. Efter hr Rydows avflyttande från staden inträdde N. Nordberg, som ord. ledamot. Sektionsstyrelsen har under året avhållit 8 protokollförda styrelsesammanträden. Sektionen har endast tvenne gånger kallats till allm. sammanträden, detta av den orsak att inga frågor av sådan vikt förelegat att inkallande av allm. sammanträden kunde anses berättigat, helst som styrelsens ledamöter under hela året stått i intimaste kontakt med aktiva sektionsmedlemmarna och dessa således genom styrelsen haft tillfälle framföra sina önskingar.

Föreningens stam av aktiva idrottsmän torde under det gångna året mer än fördubblats, och det är på allm. idrottssektionens mest lovande säsong under många år, som vi nu gå att ge en kort återblick. Den uppryckning av Djurgårdens allmänna idrott, som under 1920 särskilt kunde förmärkas inom ungdomsavdelningen har under det gångna året fortsatt och kommit att jämväl omfatta den seniora avdelningen. Från en ringa början har sektionen under 1921 raskt tillväxt och torde i närvarande stund räkna ett hundratal aktiva ledamöter. Utvecklingen har icke blott varit kvantitativ utan även kvalitativ och torde föreningen numera äga en allsidig trupp av unga idrottsmän i stånd att redan nästa säsong föra vår förenings färger med ära i nationell tävlan.

Det aktiva arbetet inom sektionen inleddes med terränglöpningarna och serietävlingarna. Fyra tävlingar i terränglöpning har av sektionsstyrelsen anordnats, varav den sista jämväl var tävlingen om klubbmästerskapet. I nationella terränglöpningar har föreningen representerats dels vid

Det är mig angeläget att betyga den avgångna sektionsstyrelsen i allmän idrott, särskilt de båda ledande, Åsberg och Torbiörn, min aktning inför det arbete de under den gångna sommaren nedlagt för vår allmänna idrotts förkovran. Med nit, intresse, kunnighet och osjälviskhet ha de arbetat på ett sätt för sin sektion, som gott kan kallas exemplariskt. I denna stund, när vi läsa denna intressanta rapport, må allt groll sjunka till boten, och hela Djurgården önska dem ett hjärtligt tack — och på återseende.

Sundbybergs S. K:s och dels vid Sleipners terräng. Vid förstnämnda tävling var ett femte lagpris till föreläggningen och ett par individuella placeringar det synliga resultatet av vårt deltagande. Även vid Sleipners terräng nåddes en del placeringar och ett nionde lagpris hemfördes till föreningen. Jämsides med terränglöpningarna pågingo de båda serietävlingarna, en å 100 meter och en å medeldistanterna. Dessa tävlingar, som avhöllos till större delen på Stadion, kunde glädja sig åt en talrik anslutning i det ett fyratiotal löpare deltog. Resultat och tider förbättrades glädjande raskt, varför som generellt omdöme om dessa serietävlingar kan sägas, att de väl fyllt sin uppgift att ge klubbens idrottsmän en förståndig och väl avvägd övergång från vinterns vila till säsongens tävlingar.

Nästa större händelse i sektionens inre arbetet var de s. k. vårtävlingarna en allsidig tävlingsserie, omfattad med stort intresse av föreningens medlemmar. Efter dessa tävlingars slutförande tisdagen den 21 juni med 10,000 meter inträdde ett uppehåll av ett par månader, då inga tävlingar anordnades utan tvenne dagar i veckan, tisdagar och fredagar anslogos till

träning. Tillfälle förefanns även för medlemmarna att under denna tid avlägga prov för idrottsmärket och för föreningens tränings- och seriebägarer då ju alltid en eller ett par av sektionsstyrelsens ledamöter voro närvarande vid dessa träningskvällar. Ett tjugotal medlemmar ha under denna tid och under hösten avlagt prov för idrottsmärket.

Avslutningen på sektionens aktiva arbete var såsom sig bör klubbmästerskapen, en rad av vackra tävlingar med vackra resultat och talrik anslutning. Förbättrade tider och resultat noterades i följande grenar: 100 m., 200 m., 800 m. och 1,500 m., häck, höjd och kula. Mästarnas unga ålder och deras prestationer vid denna lovar det alla bästa för kommande års tävlingar.

Från 1 nov. samlades sektionen en gång i veckan till inomhusträning. Dessa träningskvällar ha rönt en glädjande tillslutning och ha vi de bästa utsikter att till de kommande mästerskapstävlingarna möta med en god trupp.

I nationella tävlingar har Djurgården under den gångna säsongen för första gången på många år tagit en mer aktiv del och även om vi ej redan i år kunnat hemföra några mera sensationella segrar så ha vi dock tillvunnit Djurgårdens allm. idrott smickrande uppmärksamhet och omdömen såsom i hög grad ägande framtiden för sig.

I svenska mästerskapen var vår ende representant R. Wåhlin, som i maratonloppet hemförde andra placeringen, en prestation, som visar att Wåhlin alltjämt är en av landets främsta maratonlöpare.

I distriktsmästerskapen nåddes även det vackraste resultatet av Wåhlin, som blev årets ende djurgårdiske distriktsmästare i fri idrott, närmast följd av ännu en djurgårdare, E. Eriksson.

Juniormästerskapen inföllo på en för Djurgården olämplig tid, när flere av våra bästa voro bortresta. De som här nådde placeringar voro N. Nilsson 2. på 5,000 m., och D. Vilensky 4. på 100 m.

I övrigt har föreningen representerats vid ett otal tävlingar, av vilka vi

DIT KOMPASSNÅLEN PEKAT

ÄR DET INTE SAGT ATT DJURGÅRDARNA ALLTID SPRUNGIT

Stockholms Idrottsförbunds orienteringslöpning, blev en synnerligen vacker framgång för oss i Djurgården, och ändå kommer man alltid att minnas den med vemod och otacksamhet. Ty för oss måste det ju synas som en svår otur att Einar Olsson gick miste om ena huvudsegern med endast 20 sek. efter E. Lundström i Fredrikshof, och att laget förlorade andra huvudsegern med 1 min. 4 sek. på över 6 timmars löpning, också mot Fredrikshof. Vi borde ha kunnat vinna båda, och åtminstone endera. Även utanför vår förening hade nog många unnat Lill-Einar segern efter hans omsorgsfulla träning och förberedelser och hans briljanta löpning! Och laget sedan — som bestod av oldboys. Oldboys i landsvägslöpning.

Banan gick Fagersjö—Snättringe — Hägersten — Trekantens västra spets, kontrollen Hägersten gällde dock ej för oldboysklassen. Marken var på morgonen lätt frusen.

Mot banans förläggning har allmänt anmärkts, att den bjöd på för liten orientering och så gott som utslutande landsväg, och detta är nog riktigt. Men en liten smula fick man nog se sig för och titta på kartan, om man ej var hemma i trakten, särskilt som dagen var helt mulen. Detta gäller speciellt första sträckan, där det

Orientering — det är idrott. Det är svår idrott. Den är inte banal, som en millöpning på bana eller "bekvämlig" som den utstakade terrängmilan. Den är kamp lika mycket som lek. Och den är framför allt "good sport", kamp mellan fysiskt starka, snabbtänkta och kloka.

Den blir populärare år från år, denna tävlingsart. Inte minst hos oss, där den denna höst upptagits med ett intresse, som hos ingen annan förening. Våra egna tio tävlingar blevo lysande; här berättar Pallin om två till — båda otvetydiga framgångar för oss.

nog fanns möjligheter att komma ur vägen tillräckligt antal minuter för att man skulle komma långt ned på listan över de 200:s tider.

Segrare blev alltså E. Lundström 1.9.52, E. Olsson 1.10.12, J. Johnson 1.10.18, sjätte N. Österlund 1.14.17, elfte J. Jonsson 1.15.21. — Lag F. I. F. 6.12.55, D. I. F. I 6.13.59, tionde D. I. F. II 6.51.37.

Yngre old boys H. Schuster, F. I. F. 1.16.52, åttonde K. Sundholm 1.24.56. — Äldre old boys. C. Wall,

Göta, 1.18.28, fjärde E. Pallin 1.27.35, femte B. Tandberg 1.39.0. — Lagtävling för båda old boysklasserna: F. I. F. 6.51.10, Göta 7.32.31, D. I. F. 7.50.12.

Hellas budkavletävlan till fots blev en ansträngande och svår tävling. Bana Alby (Tyresö)— kontroll vid Långsjö i S — växling Handen—Vidja (kontroll) —Låmma växling—Enskede med ett par kontroller på vägen. Här hade vi tre lag med bland 24 startande, och det är vackert så, att vårt bästa lag lämnade 19 efter sig, vårt näst bästa 15 bakom och det sämsta 12 akteröver.

Segrare blev även nu F. I. F. på 5.24.55, vårt andra lag blev nr 5 på 5.44.15, vårt tredje nionde på 6.7.31 och vårt första tionde på 6.9.5. Vi hade även här en hel del otur — så blev exempelvis Bollner i ettan sjuk och undertecknad fördärvade sitt lags chanser genom att söka sig egna krokvägar mellan kärrmarkerna väster om Låmma, men kamraterna hjälpte upp det i stället, så att vi med jämförelsevis heder kommo hem igen, särskilt om man tar i betraktande att flere av våra bästa ej deltog av välbetänkt aktsamhet om benen så här strax före skidlöpningens början.

Flying.

dock på grund av bristande utrymme åtnöja oss med att omnämna de förnämsta:

Söndagen den 8 maj. Vid Dagens Nyheters stadslöpning, placerade sig föreningens lag i en icke föraktlig konkurrens som sjätte i sin klass. Den 29 maj — Dagbladsdagen, hade Djurgården 90 man i elden — klubbrekord. Den 21 juni satte G. Svedelius vid Trustens internationella tävlingar nytt klubbrekord å en eng. mil, samt slutligen 31 juli vid vår enda repr. utom staden (i Västerås), nåddes en del placeringar om vilka Idrottsbladet skrev:

"Djurgården hade en ung trupp i elden som visar att den gamla ärekrönta föreningen arbetar på det rätta sättet med sina ungdomar. Vilen-sky vann 100 m. på 11,8. Svedelius blev trea på 1,500 m. Nilsson fyra

på 5,000 m. Åsberg sexa på 5,000 m. samt föreningens lag 3 i stafetten, en handsbredd efter tvåan, det lovar gott för Djurgården."

Såsom gåvor till föreningen och sektionen har under det gångna året genom förmedling av olika medlemmar av styrelsen överlämnats ett antal priser, nämligen: ett av ingenjör E. Palmcrantz skänkt vandringspris i terränglöpning, av Söderbergs konditorier, tvenne vandringspris i resp. löpning 400 m. och femkamp, ett genom hr E. Ahlström skänkt vandringspris uppställt till tävlan å en eng. mil, ett av juvelerare O. B. Sjögren i terränglöpning, samt utom dessa vandringspris även ett antal hederspris, nämligen Överstyrelsens hederspris till årets mästare i tiokamp, Yngve Sjögrens hederspris, Bröd. Sandströms hederspris samt slutligen ett

under pseudonymen "djurgårdare" skänkt hederspris för vilka samtliga frikostiga gåvor frambäres sektionens varma tacksamhet.

Ungdomsavdelningen har under det gångna året fortsatt sitt vackra uppsving från föregående år och har jämväl hävdad sin ställning som en av Stockholms främsta ungdomsklubbar. Redan vid Svenska Dagbladets stafettlöpning vunno våra representanter en vacker framgång, som kunde varit än vackrare om ej kända, ogynnsamma omständigheter inverkat. Juniorerna ha under det gångna året varit delade i en A- och en B-junior-klass. Sektionsstyrelsen har ej varit i tillfälle att anordna med än ett fåtal tävlingar för B-juniorer, under det för A-juniorer anordnats tävlingar efter i huvudsak samma program som för seniorerna. Ett talande bevis för

DEN BÄSTA DJURGÅRDSSELVAN

SOM KAN KOMBINERAS AV VÅRA TJUGU FOTBOLLSÅRS SPELARE

Det är inte gott för kanske så många att behärska ämnet; tyvärr äro vi väl inte mer än några tjog, som minns den tiden.

Jag tror mig dock kunna behärska så gott som alla de tjugo åren. Och har dristat mig att konstruera fram Djurgårdens bästa elva på följande sätt.

Vi börja väl från mål.

Djurgården har genom tiderna haft många goda målvakter, men enligt min uppfattning knappast mer än två absolut internationella. Och de äro Runn och Rudén. Bäst — jag räknar naturligtvis här och i fortsättningen spelarna från deras bästa stunder — har utan tvekan Runn varit. Hans smidighet och snabbhet torde ha betytt mera än Fritte Rudéns, om också den senares bravader inte i något avseende ha behövt skämmas för sig. Dessliques var Runn den flottaste och elegantaste målvikt som stått mellan ett par svenska stolpar, som typ, ett praktexemplar av idrottsman.

Backfrågan blir absolut kvistig. Bland högerbackarna ha vi haft en hel del acceptabla förstaklassbackar, som alla varit goda utan att glänsa: Käck, Lawass, Dahlstedt, Melcher Johansson, Nordenskjöld, Öijermark. Ibland Frykman och Wicksell. En hel del tyckas ha fallit mig ur minnet. Det är svårt här att ta ut den bästa; om vi borträkna halvbackarna ha vi bara fyra kvar, Käck, Lawass, Dahlstedt och Melcher Johansson — så blir det lika svårt ändå. Melcher var litet ojämn, Dahlstedt flott men litet osäker, Lawass mera forward än

Medgiv att det är ett väldigt trevligt uppslag.

Alla tiders bästa djurgårdselva? — Jag inbjuder vem som helst att besvara frågan till nästa nummer. Nu gör jag mig emellertid inga förhoppningar på att få ett enda svar — jag känner gunås mina djurgårdare — och skulle det, mot all förmodan således, komma något, så torde jag nog inte gissa så galemt om det skulle bli skrivet — inte för ämnets skull kanske, men för nöjet att få polemisera med mig. Som skrivit bifogade. Om min elva genom tiderna. Folk ha nämligen sällan något roligare än att säga emot mig.

Nåväl, i detta fall, säg emot och lägg fram Din djurgårdselva.

back och Käck jämn, men icke att räkna med i våra dagar — ja, jag sätter dit *Melcher Johansson*, ty han gjorde dock på sin tid en rad utomordentliga matcher.

Vänstra backplatsen är lika svår att besätta. Hemmings prestationer, som varit många och goda, tränger sig givet på en genast, men ur dunklet från fördom har jag ock bevarat minnet av Gösta Backlund, som lovade så mycket, men rycktes bort i förtid, efter att dock med skärpa ha inskrivit sitt namn i vår fotbollshistoria. Jag sätter dit *Backlund*.

Backplatsernas namn äro angivna med den allra största tvekan, jag

poängterar det, ty jag kan inte erinra mig namnen på flera just nu. Här kan alltså stor plats för för diskussion beredas.

Halvbackarna! Det finns ingen förening i Sverige som haft sådana halvbackar som Djurgården. Varken en sådan trio som Lagergren—Norling—Sundell eller Jansson—Frykman—Engdahl eller Öijermark—Wicksell—Köping. Här finns det då material att välja på. Å den högra delen torde striden närmast stå mellan Lagergren och Öijermark. Den förra var en kraftkarl, men på samma gång en elegant och flott spelare. Detta är ju *Öijermark* också, men besitter dessutom i sin stora snabbhet den fördelen, som sätter honom före Lagergren.

Om centerhalv bör ju inte råda mer än en mening. Svenska fotbollsfolket har med stor enighet korat *Wicksell* till Sveriges i alla tider bästa centerhalva. Höves då oss i Djurgårdens elva placera en annan på samma plats. Trots namnen Frykman, Clausen och Norling! Det är fyra stora namn detta, som vi äro gränslöst stolta över, störst av dem alla dock *Wicksell*!

Vänsterhalvback blir Sveriges vänsterhalva, *Kalle Gustafsson* från Köping. Med rörande enighet har svenska folket slagit vakt omkring honom också, som Sveriges bästa. En mening om vilken inte torde råda någon tvekan efter hans storslagna årgångar 1920 och 1921, tidigare att förtiga. Men han borde ha haft konkurrenter. *Ilkna Sundell*, en spelare med ett

junioridrottens höga ståndpunkt inom Djurgården är att ej mindre än 6 klubbmästerskap hemförts av juniorer. Efter Dagbladsstafetten har föreningen representerats vid alla de ungdomstävlingar, som avhållits i Stockholm, varvid våra representanter flerfaldiga gånger ha hedrande placerat sig. Säsongen fick för ungdomsavdelningen sin värdiga avslutning i den traditionella fyrkantmatchen, där våra representanters synnerligen hedrande deltagande var föremål för den mest smickrande uppmärksamhet.

Allt som allt har sektionens arbete under det gångna året präglats av liv

och intresse, och även om ej 1921 varit de lysande framgångarnas år, så har det dock i hög grad varit de ljusa löftenas och med tillförsikt blicka vi framtiden till mötes förvissade om att den förstäelse för idrottens djupa betydelse som ett led i folkets fysiska fostran till gagn för individen och för fosterlandet, som burit upp allm. idrotten inom Djurgården under det gångna året alltjämt skall göra sig gällande i det kommande. Och då vi nu, med tack för det förtroende som under det gångna året visats oss, i sektionens händer nedlägga vårt arbete och våra mandat, så sker det med

uttryckandet av en varm förhoppning om att Djurgårdens allm. idrottssektion måtte fortsätta på den inslagna vägen till ny ära och nya framgångar, sker detta torde den dag icke vara alltför avlägsen då Djurgården än en gång har lyckats samla en trupp fria idrottsmän i stånd att föra vår ärorika gamla förenings färger till seger i tävlan med vårt lands främste och återerövra den ställning inom den fria idrotten, som en gång var vår.

Stockholm i dec. 1921.

Allm. idrottssektionens styrelse

Allan Åsberg
sekr.

1 5 1

Första hälften av detta celebra nyårsnummer gör det ännu mera — än vad innehållet kan berättiga det att ev. benämnas — anmärkningsvärt; det är nämligen Djurgårdarens 151:a nummer från starten.

150 nummer!

Herregud, det är en hel roman. Det motsvarar väl cirka 1,200 sidor eller 2,800 spalter djurgårdsbragder.

Ett stycke idrottshistoria. Det är skildringen ur de senaste tolv årens idrottskampanjer land och rike runt, och utanför vårt kära, avlånga land, och det är historien om våra kända medlemmars bedrifter i alla idrotter. Ty Djurgården har varit med litet grand, litet varstans, under dessa kampfyllda år och ristat sitt namn i mångfalden drabningar.

Framför allt är det dock en lång, rolig berättelse om familjen Djurgården. Det är en släkthistoria, en krönika, skriven av "samtida författare". Det är en roman i många intressanta kapitel, en roman, om en stor familj, som levt sitt liv lyckligt och harmoniskt, starkt och friskt.

*

Det torde vara på sin plats att här för en gångs skull säga ett par ord om de "samtida författarna", redaktörer-

Den här artikeln presenterar sig egentligen själv; den behöver mig inte som konferencier. Men eftersom det inte är sagt någonting i den om andra än redaktörerna — som bara saknat övriga medarbetare — må det sägas här att alldeles utan hjälp ha vi fyra naturligtvis inte varit.

Medvetet och omedvetet ha många lämnat sina bidrag. Tack till dem.

Och så måtte vår kära tidning få leva som förut, förbli en kärkommen tingest — och bara få roligt att berätta.

na av denna berömda tidning, krönikörerna, som inte haft den tacksamma lotten att få vara med och göra historia, utan fått intaga den anspråkslösa skrivarens roll. Att dessa krönikörer dock betraktat sin, dem tilldelade, uppgift som ett glatt värv, torde ha framgått under årens lopp.

Under denna långa tid ha de inte varit många. De ha varit fyra. Den fjärde skriver dessa rader; de tre andra ha varit: Johan av Klercker (re-

gerade mellan 1909—1915), Einar J:son Biöre (1916—1917), och Axel Lindgren (1918). Jag regerar än. Så länge.

Klercker var initiativtagaren och startern. Han grundlade bladet, som näst Amatörföreningens—om det bladet finns ännu vet jag inte — nu är det äldsta i Sverige. Klerckers blad var korrekt och innehållsrikt, skrivet med sakkunskap, omdöme och en brinnande entusiasm för Djurgården. Man kan hitta pärlor i hans häften. På den tiden fanns det också skrivlust bland de andra medlemmarna, och det är även just denna omväxling, vilken bidraget av en mängd olika författare givetvis för med sig, som gör tidningen från den tiden så väldigt intressant.

(Jag hoppas att jag med dessa ord inte fällt någon obehaglig dom över mitt eget redaktörskap, som sällan haft nöjet "av en mängd olika författare", med thy åtföljande brist på olika "stilar").

Jag har frågat de tre redaktörerna om deras redaktörstid och därvid bett dem besvara frågan: "Mitt gladaste ögonblick som redaktör för Djurgårdaren". Vår gamla vän Klercker, som härmed får sitt varma tack för den

härligt kamphumör, Putte Öhman, alla nickares urpappa, Engdahl, flottere och elegantare än någon, Möller, energisk och arbetsam som endast få. Köping står sig dock i konkurrensen.

Men sedan hakar det upp sig igen. Forwardskedjan. Den är vansklig att sammansätta.

På högerytterplats är det inte minst kvistigt. Endast Friberg och Gotte Johansson kunna ifrågakomma. Dock. Och efter lång tvekan sätter jag den spjuvern Friberg främst, ty det är knappast tvivel underkastat att Fibben på sin tid var Sveriges bästa ytter och, om han fortsatt, varit Sveriges ytter.

Knata Söderberg flyttar jag över att konkurrera på vänster innerplats, dit han egentligen hör. Därigenom blir det lättare med högerinnerplatsen. Som väl Einar Olsson torde ha vikt för sin del. Jag är säker att därigenom ingen opponent anmäler sig.

Centerforward. Där har nästan all-

tid Djurgården haft sin svaga punkt. Inte svaga kanske precis, men minst välbesatta. Sundberg kan inte ifrågakomma, Carlberg är för färsk ännu och vikarierna Friberg, Lawass, Nordenskjöld, Öhman, Vicke Jansson, Melcher Johansson, Schlaaf m. fl. hunno aldrig spela in sig. Men rätt långt bort i tiden spelade där Wille Rosén. Det är mannen. Om han varit född femton år senare hade han varit ett fynd för Djurgården. Det är sant: farligaste konkurrent Schörling. I sina glansdagar var det en rasande smidig och farlig herre. Men Rosén kan han nog inte störta.

Vänsterinnerplatsen, den är Knata Söderbergs, i konkurrens med Öhman och Sune Andersson. Några andra namn kan jag inte finna. Och det fordras en hel del för att ge Knata förlorad för den utmärkelsen.

Sista frågan: vänsterytter. Vi ha haft bättre om vänsteryttrar än om högeryttrar. Inte om mindre än fyra

kan det bli strid: Andrén, Lindqvist, Jean Söderberg och Karlstrand. Den förstnämndas prestationer ligga litet långt i fjärran för att nu rätt kunna uppskattas och Jeans visit var bra kort, så att dessa båda namn kunna elimineras. Alltså kvarstå som aspiranter Sam Lindqvist och Karlstrand. Jag ger Karlstrand min röst, Sams överdådiga snabbhet och smidighet till trots.

*

Och därmed skulle mitt lag vara "uttaget". Jag hoppas nu innerligt att jag får svar på tal. Eller hur Einar. Eller du Andrén. Vad säger förresten Du, Frykman? Eller Du, Lindqvist. Och Petsén, vad säger Du?

Låt oss få en diskussion i gång. Den kunde bli rolig, utan tvivel. Jag hoppas på svar.

Ala.

kraft och elegans, med vilken han körde i portgångens dåliga före, svarar mig så här:

Den nuvarande redaktörens fråga till sina föregångare förefaller undertecknad något egendomlig. Han synes förutsätta att det finnes roliga minnen för en redaktör av en idrottsförenings medlemsblad, i vilket medlemmarna icke medarbeta utan överlåta arbetet helt till redaktören.

Om det skulle vara något minne som vore roligt från undertecknads redaktörstid, så vore det väl, när det första numret kom ut. På våren 1909 föreslog undertecknad att föreningen skulle ge ut ett medlemsblad. Föreningens medlemsantal hade börjat ökas i betydlig grad, och det visade sig ofta svårt att behålla kontakten med medlemmarna utan trycksaker. Dessa voro dyrbara, och förslaget om ett medlemsblad fick därför i styrelsen ett välvilligt mottagande. Framst tack vare understöd av dåvarande kassören Valla samt Petsén blev utgivandet av medlemsbladet beslutat, och i maj 1909 kom första numret, vilket till och med hade klichéer. Några annonser funnos också för nedbringandet av kostnaderna, vilka i jämförelse med nutidens voro löjligt små.

Djurgårdens medlemsblad var icke det första i sitt slag, såsom på en del håll trots, utan Stockholms amatörörening hade redan tidigare haft ett dylikt, men detta torde ha upphört och "Djurgårdaren" har antagligen upplevt flera årgångar än något annat liknande i Sverige.

J. af Klercker.

*

Sedan tog Jn — gamla välkända, saknade signatur! — vid, och det blev en helt annan stil, som han kom att representera. Jn blev vår eleganta, spirituella redaktör. Hans originella utsvävningar på ett sådant litet osportsligt tema som en djurgårdsbasar visade en humor som var lika sällsynt bland idrottsmän som den var ett fynd för medlemsbladet. Tidningen svällde ut till formliga "magazines", och särskilt vårt A-lags mer eller mindre lyckliga fotbollsmatcher utgjorde en aldrig sinande källa för vännen Jns litterära utsvävningar.

Just litterära. Det råder intet tvivel om att Jn var — och är, om han någon enda kväll skulle vilja sätta sig ner och skriva ett par rader åt mig, i stället för att gå på bokauktionskammaren — litterär. Oavsett hans för många att finna paralleller från andra områden, icke tvekan att genom sin beläsenhet hämta stoff därtill var som helst i t. ex. historien, än de rent idrottsliga, besatt han en förmåga att klä sina ord i den allra bästa, språkliga dräkt, som bara saknade en sak — det klara, korta, distinkta, koncentrerade — för att vara fullkomlig.

Ja, Jn var en friskus, en glad och

munter garçon, och vi sakna honom ofta.

Hans gladaste dag som "Djurgårdarens" redaktör: ja, det blir äntligen en fläkt av vår gamle Jn, när han berättar:

Man får då aldrig vara i fred. Inte ens då man likt orientens visa lever fjärran från världen för att bland dammiga böcker och gamla, värtliga gravurer söka finna en smula tillfredsställelse. Som den objudne gästen kommer Ala och rycker mig upp ur mitt lugn och pockar på förklaringar över vissa detaljer ur mitt förflutna liv. Detaljer, som jag trodde för länge sedan gått in i det mycket sympatiska land som heter glömskans. Han påstår nämligen — och icke utan fog — att jag några år fungerat som redaktör för det organ, som benämnes Djurgårdaren.

För detta felsteg har jag emellertid för länge sedan lidit mitt stränga och välförtjänta straff. Därför förvänar det mig, att Ala, som dock trots Per Uls bestämde protester är en relativt rättänkande man, vill tvinga mig att i likhet med Trojas Enéas förnya mina smärtor.

Lyssna och hör! Han begär nämligen att få en närmare förklaring över mitt lyckligaste ögonblick som Djurgårdarens redaktör.

Aldeles som Ala själv inte visste att en tidningsredaktör aldrig kan vara lycklig. I vårt solsystem finnes endast en lycklig sådan. Han heter Tegnér och visas för en tvivlande mänsklighet i sitt kontor Tunnelgatan 3 på ett för undertecknad dock obekant klockslag.

En redaktör för Djurgårdaren kan på sin höjd vara mer eller mindre olycklig. Och den klassiska replik, som gjort den utvisslade Hamletaktören på Grönköpings teater världsberömd. "Gör bättre själva. Era jäklar" är vanligen det enda tröstens ord han kan säga till sig själv, när han som en bruten man lämnar sin befattning. För övrigt tala Klerckers böjda skuldror — Djurgårdarens första redaktör — ett mer än värtaligt språk om provningar, som överskridit även hans av försynen från början mycket rundligt tillmätta krafter.

Och ni kanske minnes Mister X. Denna ståtliga, högväxta, jättelika yngling, som i likhet med Idrottsvärldens Banjolo måste ha två redaktörstolar för att känna det bekvämt. Han som alltid hade Bång i rockfickan vid sidan om cigarretuget. Hur gick det inte med honom. Han blott ej stannade i växten, han hotade påstan försvinna till något ännu mindre än ingenting. I det avseendet nådde han längre än Sarah Bernard, om vilken Hasse Z. berättade en belysande anekdot, som jag hopas ni alla känna. Han räddades emellertid i sista stund från fullständig förintelse och kan beses på Idrottsbladets redaktion. Utan förstoring, påstås det. Nu är det emellertid Bång, som har mister X. i rockfickan utom de dagar, som han lånar ut honom åt Sandin eller Sven Johnsson. I det vemod parat med en bitter resignation som äro de utmärkande dragen för de limericker, vilka Mister X. numera varje vecka smider i Idrottsbladet, kan man ännu avläsa spåren från de hårda redaktörsdagarna i Djurgårdaren.

Det var förresten över Klerckers lik som jag klev upp i redaktörstolen. På sin vackra skånska höll Jönsson liktalet med mig som åhörare. Jag vill ej röja innehållet, men den gamla principen, "om de döda intet annat än gott", tillämpades dock ej. Sedan drucko vi kaffe på Feiths och Petsén, som kommit till, beskrev med förklarande teckningar på bordskivan hur Köping gjorde första målet mot A. I. K. den 29 Aug. 1914 i matchens 5:te minut efter passning från Knata. Jag minnes ännu Petséns oratoriska patos från det tillfället. Han svepte kring Köping en mångfald av smyckande detaljer, att vi till slut tyckte oss se den energiska Djurgårdsspelaren dribbla mellan borden. Och när vi så äntligen efter en timme voro framme vid det dramatiska ögonblicket, makade vi på benen och böjde halvt ofrivilligt på huvudet för att ej vara i vägen för det vinande skottet. Per Ul och Kalle Sundholm, som sutto vid bordet intill, nickade instämmande och sågo med ett stänk av förakt på den övriga icke Djurgårdskännande kafépubliken. Petsén tystnade och ingen av oss vågade störa den andaktsfulla stämningen. Köping hade gjort mål och än sågo vi för vår inre syn Köping och bollen rullande mellan stolparne. Så blickade vi upp, äntligen, då stod Söderkvist där med sitt mångtydiga leende. "Kära bror far bestämt vill", sade han, "den där matchen har aldrig inträffat". Det var ingen som svarade. Vi vände ryggen åt Söderkvist och Petsén började beskrivningen på hur Karlstrand gjorde andra målet i nyssnämnda match.

Men detta är väl ett lyckligt ögonblick hör jag den indignerade Djurgårdsentusiastens utbrista. Nej. Jag tänkte på 10 oskrivna nummer av Djurgårdaren, som sida upp och sida ner skulle fyllas med dittyrambiska lovsånger över föreningsmedlemmarnas bedrifter, från Wicksells klassiska matningar ned till Per Uls D-juniorens mera maktlösa sparkar på bollen. Jag tänkte på tryckaren, som jag uppvaktat på morgonen och som frågade mig om det var han eller ej jag som ägde tryckeriet. Han hade åtagit sig att trycka ett nummer i månaden, men inte tio på en månad. Dessutom hade han hustru och barn att försörja.

Jag tänkte på, att jag även hade en annan plats att sköta, och undrade liksom tryckaren vad min obefintliga hustru och mina lika obefintliga barn skulle sagt över denna min senaste företagsamhet.

Jag tänkte på Jönssons liktal över Klercker och medgav att detta trots sin negativa läggning representerade uppslaget till en ny och lyckligare tillvarelsform för vännen Klercker. — Och när Petsén med Karlstrand under armen presenterade dennes målskott i matchen, då hade jag liksom mister Britling kommit till klarhet. Skall en redaktör någon gång kalla sig lycklig, bör han vara så pass levande att han kan höra sitt eget liktal.

Jn.

*

Mr X. löpte nästa sträcka. Den gode Lindgren! Att det skall vara så svårt att få den karlen att skriva något nu. Då han är proffs! Som skribler.

Med X:ets inträde i tidningens liv ändrade den åter skepnad. Med sin

OBEHAGLIG UPPTÄCKT

BOXNINGSMANUSKRIFTET, FÄRDIGT, FÖRSVUNNET

Fredagen den 30 dec. kl. 7,30 f. m.

Medan tryckpressen göres i ordning till att, om någon timme kanske, i 1,800 ex. trycka detta mitt stoltaste nummer av DJURGÅRDAREN, och jag fått order att med några rader fylla det här hålet ovanför nedanstående tvärlinje och nedanför ovanstående huvud, och jag bladdrar igenom cmbrytningssexemplaret med verklig förtjusning och självbelåtenhet — erfar jag helt plötsligt en begynnande känsla av obehag.

En tanke slog mig. Febrilt drar jag åter igenom numret — för att vid

sista sidan se hela min stolthet krossad, min förtjusning grumlad och min självbelåtenhet utbytt i det mest intensiva självmisnöje.

VAR TUSAN ÄRO MINA FYRA VACKRA SIDOR OM BOXNING.

Jag blev flat, så flat som jag aldrig tidigare i mitt liv blivit. Vid närmare eftertanke erinrade jag mig också ganska snart — att jag inte ens sett korrektur på artikeln. Varför manuskriptet måste vara försvunnet.

Överhoppande mina timplånga resultatlösa efterforskningar av de 28 egenhändigt skrivna sidorna och alla de känslor från den intensivaste vrede

till den mest bottenlösa sorg, återstår för mig nu intet annat än att till mina kära vänner i boxningssektionen framföra: förlåt mig. Här har hänt en olycka, till vilken jag för ögonblicket inte är i stånd att avgöra, om jag är skuld till eller icke.

Hur som helst. Den 29 januari måste nästa nummer vara färdigt; det skall nämligen även innehålla program vid "Saltsjöbadsdagen". Då kommer de fyra sidorna in, om de också måste skrivas om. Och jag ber boxningssektionen, ännu en gång, med detta ha överseende med en, just nu,

Förtvivlad redaktör.

föregångares eleganta stilbehandling förenade X:et koncentration och udd. Han närmade sig satirikern mer än kåsören, axlade åtminstone helst den förres kappa, om han också med stil kunde bära upp den senares.

Tidningen blev ytterligt populär. Och Lindgren blev väl den som först fäste utomstående idrottsintresserades uppmärksamhet på den.

Tyvärr slutade Lindgren för snart. Långt innan han var utsliten. I alla händelser så tidigt att den som skulle efterträda honom fick det svårt — genom att Lindgrens sista nummer blev tidningens bästa. Och på det numret skulle jag börja ta mina första trevande steg som redaktör. Det var hårt.

Lindgrens redaktörstid ligger oss närmast i tiden. Kanske det är en av orsakerna till att vi minnas hans biad så bra. Men nog tror jag att en annan bidragande orsak till detta, att vi minnas dem, är, att deras innehåll haft en särskild kraft i sig, både i färg och form.

Jag har varit lycklig nog att få även Mr X. som medarbetare i detta nummer. På min fråga har han nämligen lämnat ett svar:

Dyre broder och arme efterträdare!

Du har givit mig en hård nöt att knäcka: mitt angenämaste minne från mitt kortvariga och föga lysande regentskap å "Djurgårdarens" redaktion...

Vad i all fridens namn ska' man svara på en så närvis fråga?

Inte var det den da'n jag upptäckte att man måste skriva allting själv i en så'n här klubbtidning.

Och inte var det den da'n jag kom underfund med att de två beprövade signaturerna "Jn" och... hm... "Ala" voro omöjliga att få bidrag ifrån. — Det var förresten samma dag, det, som jag sagt "inte" för i förra punkten.

Inte heller kände jag mig så synnerligen

tillfredsställd, då min nuvarande chef och vän "T. T." klippte en "karamellvers" — jag vill minnas om Rulle Wählin — och plankade utav den i sin tidning med några komplimanger både för versen och för tidningen i övrigt.

Inte ens då samme "T. T." vid pass ett år senare — men det var ju noga räknat inte under min redaktörsejour — påstod att mitt bidrag i ett decembernummer var dess bästa; inte ens då var jag riktigt nöjd. — För det första tyckte jag inte om Idrottsbladet på den tiden och för det andra har jag aldrig varit svag för beröm.

Nej, jag kan inte minnas annat än följande episod.

En dag fick jag ett anonymt brev från en person som tecknade sig "Intresserad medlem", eller vad det nu var för originell signatur han använde. Han skrev ungefär så här:

"Va sjutton menar redaktörn me att ta in så sjuttons mycke fotboll, inte sjutton skriver ni så sjuttons mycke om allmän idrott inte, å de finns väl för sjutton dom som inte bara vill läsa om fotboll å va sjutton..."

Ja, det var ett par ark till i samma stil. Jag drog förstas en smula på mun varje gång jag kom till det där "sjutton", vilket återfanns på — sjutton ställen. Och eftersom jag läste om brevet minst sjutton gånger och $17 \times 17 = 287$, så måste jag ha haft väldigt roligt. Ja, jag var stormförtjust, ty jag tänkte också på, att detta var det enda bidrag jag uppvaktades med under hela min redaktörstid.

Fast jag nändes inte ta in relikten.

Mitt i julbrådskan

Vännen

A. Lindgren.

P. S. Jag märker att jag med ovanstående kanske gör en vördad klubbkamrat orätt. Jag fick ännu en gång ett bidrag. Skattmästaren Kalle Sundholm kom en dag och stack åt mig ett begagnat spår-vägskvitto. I marginalen hade han nedskrivit sitt manus. Där stod: "Glöm inte årsavgiften!"

D. s.

*

Sedan kom jag. Hur jag lyckats och hur jag skrivit — det kan natur-

ligtvis inte jag tala om. Jag kände mig ett tag frestad att be någon annan skriva om det, för att komplettera serien, men erinrade mig genast, att det gunås finnes en del, som däråt skulle ha förargat sig. Man är ju inte alla till lags, så visst.

Jag har i alla fall vågat lägga den, så att den kanske passar mig mera, än den kanske passar en del medlemmar. Jag har bannlyst allt slang, försökt få in ett värdat språk, offrat otaliga timmar bara för att en sida skall se vacker ut och lagt an på uppställning och utseende. Och så har jag försökt skriva om allt, som hänt från Djurgårdens horisont, samt försökt med en och annan liten moralkaka. Hur jag lyckats — det får nästa redaktör tala om. Jag har emellertid inte varit riktigt belåten med något nummer än. Och blir det väl ej heller förrän någon annan — gör ett sämre.

Mitt gladaste minne som redaktör.

Jag är glad för vart enda nummer, som kommer ut. Och särskilt glad om jag fått så många med att skriva, att jag själv märkts så litet som möjligt; mitt allra gladaste minne var emellertid årsmötet 1921, då en hel del gott folk gick till storms emot en stackars, betydligt utschasad redaktör och grinade och anmärkte på en hel del.

Jag kom då underfund med, att hela Djurgården behövde sin tidning. Och längtar efter den.

Då kände jag det varmt under västen, ty den tidningen, hela Djurgården längtade efter, den var jag redaktör för. Då vart jag dock i all bitterheten gränslöst glad, så glad, som jag väl varken förr eller senare varit i mitt lilla arbete i föreningen.

Ala.

S K I D P R O G R A M M E T

T I D	ARRANGÖR	T Ä V L I N G
Söndagen 1. jan.	Djurgården	Föreningsmästerskapet å 30 km. samt komb. och backlöpning å 10 km. för damer Tävling å 10 km. för ynglingar 18—20 år " å 10 " " " 16—17 " " å 5 " " " under 16 år " å 20 " " " oldboys (2 klasser)
Fredagen 6. jan.	Djurgården	Sickla—Saltsjöbaden om hovjuv. K. Anderssons vandringspris Duvnäs—Saltsjöbaden för damer Tävlingar för ungdomsavdelningen
	Solna Skytteförening	Fältskjutning vid Järva
Söndagen 8. jan.	Sthlms Idrottsförbund	Tävling om D. M. i budkavle " i Orienteringslöpning
Söndagen 15. jan.	Djurgården	D. M. i komb. och backlöpning
	Järva I. S.	D. M. i löpning 60 km. " i " 30 " " i " 20 " yngl. 18—20 år " i " 10 " damer
	Göteborgs Skidl. klubb	Internationella tävlingar i Hindås
Söndagen 22. jan.	I. K. Framåt	Nationella längdlöpningar
	Södertelje Gymn. För.	Nationella tävlingar
	Falu I. S.	Internationella backtävlingar
	Djurgården	Föreningstävling i backlöpning
Söndagen 29. jan.	Djurgården	"SALTSJÖBADSDAGEN". Internationell löpning 30 km. samt nationell löpning 30 km. om "Saltsjöbadskannan" Internationell tävling i komb. löpning om konsul H. Ax:son Jonssons vandringspris Internationell tävling i backlöpning om Järnvägsab. Stockholm—Saltsjöns vandringspris Nationell löpning 10 km. för damer om "Saltsjöbadspokalen". Föreningstävling 20 km. för ynglingar 18—20 år " 10 " " " under 18 år
	Hammarby I. F.	Nationella längdlöpningar
Söndagen 5. febr.	Nordiska Spelen	Nationell tävling i backlöpning (Klass III) Internationell tävling i backlöpning vari ingår tävling om svensk-finsknorska pokalen Fältskjutning i patruller
Måndagen 6. febr.	Nordiska Spelen	Fältskjutning på skidor
Tisdagen 7. febr.	Nordiska Spelen	S. M. i löpning 60 km. " i " 30 " Internationella tävlingar å 30 och 60 km., 30 km. om Willebrandska pokalen (Sverige—Finland)
Onsdagen 8. febr.	Nordiska Spelen	Nationell tävling 20 km. för ynglingar 18—20 år
Torsdagen 9. febr.	Nordiska Spelen	Tävling om S. M. i budkavlel. samt H. M:t Konungens Vandringspris
Lördagen 11. febr.	Nordiska Spelen	Nationell tävling å 20 km. om Westergrenska Vandringspriset Internationell tävling i komb. tävling, samt S. M. i komb. tävling (terränglöpningsmomentet) Nationell lagtävling i komb. tävling om Frostells vandringspris
Söndagen 12. febr.	Nordiska Spelen	Internationell tävling i komb. löpning (backlöpningsmomentet) med nationell tävl. i komb. tävl. om H. K. H. Kronprinsessans Vandr.-pr. till bästa backl. Tävling om S. M. i komb. löpning (backlöpning) " " S. M. i backlöpning Nationell tävling i backlöpning om Fiskartorpspokalen
Söndagen 19. febr.	Djurgården	Nationella tävlingar i komb. och backlöpning i Hammarby
	Djursholmskamraterna	"Djursholmsstafetten"
Söndagen 26. febr.	Lidingö I F.	"Lidingöspelen"
	Djurgården	Reservdag för backtävlingar

DJURGÅRDISK ENERGI

HAR FÖRT FRAM VÅR BROTTNINGSSEKTION TILL EN PLATS I SOLEN

Egentligen är det synd om våra energiska, intresserade och talangfulla brottare. Det givs dem inte många tillfällen i denna stora idrottsstad att visa sin svåra konst. Händer det någon gång — ja då är det sällan som publiken är med. Men stockholmarna ha inte sinne för brottning, allra minst nu, sedan boxningen slagit igenom som vinterns dragplåster. Det blir för brottningen lika ojämn strid mot boxningen som för allmänna idrotten mot fotbollen eller rodden mot simsporten.

Under sådana förhållanden är det alldeles märkvärdigt att våra pojkar hålla på. Och med en sådan entusiasm. Det hedrar dem. Det är tydligen att idka idrotten för idrottens skull, ty några lagrar skära de flesta av dem sällan.

Vi äro skyldiga att uppmuntra våra brottare för deras arbete. Deras största nöje är vårt intresse. Det uppskratta de, och hela Djurgården inbjudes att på deras träningskvällar ta en titt upp i den numera väl anordnade klubblokalen.

*

En del hände emellertid däruppe. En av föreningens sista åtgärder före avflyttningen från Stadion var att anordna de uppskjutna tävlingarna om

DISTRIKTMÄSTERSKAPEN

Jag var inte i tillfälle att gå dit upp. Niwde berättar därför i mitt ställe därom sålunda:

"På uppdrag av Stockholms Idrottsförbund anordnade Djurgårdens Idrottsförening distriktmästerskapstävlingar i brottning fredagen den 28 oktober i klubbloka-

Vad stort sker, sker tyst.

Ur Djurgårdens flitiga brottartrupp har helt plötsligt dykt upp ett ämne till en världsmästare. Stockholm har fått ett nytt brottarnamn vid sidan av Fritiof och Gottfrid Svensson. Den succés Rudolf Svensson gjorde vid tävlingarna i Hälsingfors blir ett av vår sektionens gladaste minnen. Men det har visats upp andra brottare, som också komma att bli något. Två av dem ha t. v. blivit D-mästare och andra ha med framgång deltagit i tävlingar. — Vi börja få stor glädje av vår entusiastiska sektion.

len i Stadion. Lokalen är ju inte vidare lämplig som tävlingslokal, men som ingen annan stod att uppbirga för rimligt pris, fick man taga konsekvenserna. Vi plockade in ett hundratal betalande, vilket är ungefär så många som går att få in, utan att en del behöver sitta på någon annans axlar. Entréavgiften var så billig som 1 krona och publiken tycktes vara nöjd med sin kväll.

Bantamvikt:

1. K. Pettersson, D. I. F., (distriktmästare);
2. S. Andersson, D. I. F.

Djurgårdarna Pettersson och Andersson var de första som visade sig på mattan. Andersson är ännu för ny och behöver åtskilligt mer träning samt verkade betydligt nervös. Han gick dock ur en dubbel Nelson som en hel karl, men den andra av samma sort var för svår för honom. Endast två ställde upp.

Fjädervikt:

1. Melin, Brandkåren, (distriktmästare);
2. E. Svensson, D. I. F.;
3. Blomqvist, D. I. F.

Melin och Blomqvist hade sedan en ganska livlig uppgörelse. Blomqvist var för kvällen i ypperligt humör och Melin hade all möda i världen att komma till tals med honom. Det lyckades dock till slut medels ett nacksving.

Nästa fjäderviktspar var Einar Svensson och Blomqvist. Här var Blomqvist ännu mera seglivad och först efter pausen kunde Svensson vända honom rätt.

Finalen fick ett ganska hastigt slut. Efter några minuters stående stängande, föll Svensson på eget grepp.

Lättvikt:

1. F. Svensson, D. I. F., (distriktmästare);
2. K. Söderberg, D. I. F.

Finalen gick direkt då inga andra opponenter hörts av. Söderberg hade tydligen beslutat sälja sig så dyrt som möjligt och höll Fritiof förvånansvärt länge stängen. Den pojken bör bli bra om han sköter sin träning ordentligt.

Mellanvikt A:

1. E. Andersson, D. I. F., (distriktmästare);
2. B. Larsson, Brandkåren.

Andersson och Larsson hade en trevlig uppgörelse om mästartiteln. Larsson började i en fruktansvärd fart och Andersson hade det åtskilligt bekymmersamt ett tag, men kom så småningom i gång och vann medels en backhammer efter åtta minuter. Kvällens vackraste match.

Mellanvikt B:

1. G. Lindholm, Brandkåren, (distriktmästare);
2. B. Gustafsson, Brandkåren.

Rudolf Svensson var här anmäld, men till stor ledsnad för alla rätttroga, befinns han vara ett kilo för tung och brandsoldaterna Lindholm och Gustafsson fick sines emellan göra upp vem som skulle bli ägare av plaketten. Lindholm hämtar den. Nacksving efter tre minuter.

Lindholm gick sedan en extra match mot Rudolf Svensson, men räckte inte alls till mot den kraftiga djurgårdaren, som vann lätt efter fyra minuter.

Bröderna Gottfrid och Fritiof gjorde en mycket senterad uppvisning i fri brottning."

U. Hertzberg

Det blev sålunda våra pojkar förunnat att ta hem tre D-mästerskap. Må det på samma gång tillåtas mig fråga sektionen, varför Melin representerar Brandkåren, då han är med i Djurgården, *tränar hos oss och genom oss, lär sig hos oss och får sin dusch, lokal, ljus och annat hos oss.* Hur skulle det vara om vi skulle ta och träna Ekroth bland oss åt Aikå eller Lundgren åt Göta. Vill inte Melin representera oss, har han ingenting hos oss att göra, det är min personliga uppfattning. Vilket inte är annat än en mycket billig fordran.

*

Så flyttade de. Och tränade vidare. I all obemärkthet. Ur vilken Rudolf Svensson smet iväg, en kväll, i sällskap med Gottfrid.

TILL HÄLSINGFORS

Där det skulle vara världsmästerskapstävlingar i brottning. Inga andra än vi djurgårdare fäste någon särskild uppmärksamhet vid tidningsnotisen, som meddelade detta. Men vi, djurgårdare, upplevde några spännande dagar. Vi visste att Rudolf var prima.

Och jag kan inte tala om, med vilken fart jag efter första dagens tävlingar flängde upp D. N. Och med glädje och — jag måste erkänna det, ty så god trodde jag inte vår käre Rudolf vara — överraskning läste jag om seger.

Jag kan inte beskriva, hur jag dagen därpå, efter de hugnesamma nyheterna dagen förut, betedde mig innan jag fick sportnyheterna uppslagna, men det gick, ivern till trots.

— Jaha, se där kom nederlaget. Jassa. Ja, det är antagligen bra gjort ändå, tänkte jag, för där är naturligtvis en djåkla konkurrens.

Betydligt lugnare slog jag, ytterligare en dag senare, upp D. N.

— Hast du mir gesehen!

Rudolf Svensson andre man. Ytterligare segrar, som förde honom fram till finalen. Där han förlorade efter en ståtlig match mot Rosenkvist.

Jag trodde inte, uppriktigt sagt, på telegrammet. Men det var tydligtvis all right.

Att Svensson blev andre man i mellanvikt B i tävlingarna om världsmästerskapen var sannt.

Det var käckt. Det var ypperligt, helt enkelt. Ö. S. har tillerkänt Rudolf föreningens lilla diplom för den bragden.

Ja, det var vinsten i Helsingfors det. Som ägde rum den 12—14 nov. Gottfrid Svensson var samtidigt över och dokumenterade sig som ypperlig domare. Enligt tidningarna tävlingarnas bästa. Heders Gottfrid.

Om denna, f. ö. säkert roliga resa,

berättar vår medlem, artisten Marcus Hentzel, följande i Swing:

"Det här skall inte bli något uttömmande referat över världsmästerskapsbrottningsarna. Skulle jag skildra alla matcher, vi sågo därborta i Hälsingfors, vore det nog bäst att ge ut referaten i bokform. Tänk er bara vad det skulle vara sött att få läsa om etthundrafemtio brottningar på en gång!

Det är otvivelaktigt roligare att se en brottning än att läsa om den och därför aktar jag mig att skriva allt för mycket om vad vi sett i Helsingfors — som den finska staden heter på originalspråk.

Jag träffade härordagen Rudolf Svensson — andre man i världsmästerskapet i mellanvikt. Han var litet trött efter alla strapatser och han påstod att han blev groggy bara han tänkte på alla matcher han genomlevat på sista tiden. När jag en stund senare träffade Gottfrid Svensson — domaren i de etthundrafemtio världsmästarmatcherna och i en hel hop av stockholmsmatcherna — påstod han att han på natten drömt att han gick domare i en match mellan Verner Rydén och Frank Gotch.

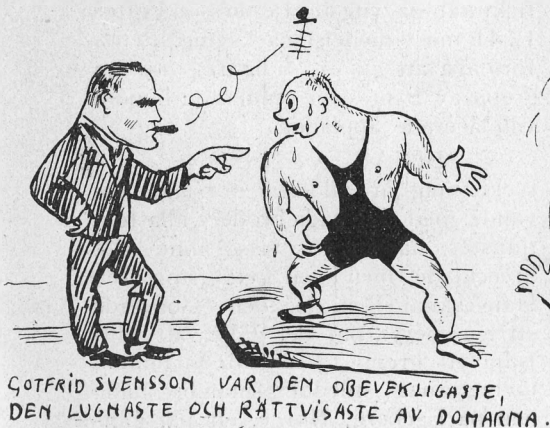
"Vem vann?" frågade jag nyfiken. "Verner blev diskad", svarade Gottfrid allvarligt. "Varför det då?" — "Jo, han försökte med tåg्रेpp..."

EN KULING PÅ ÄLANDSHAV.

Brottartruppen från Stockholm — vilken jag medföljde — fick en äventyrlig överresa till Hälsingfors. Vi hade att göra nära tre dygn innan vi kommo fram. Två nätter fingo vi ligga för ankars, och nästan en dag fingo vi kajka i ett orkanliknande väder ute på Älandshav. Båten, som var Torneå, rullade förfärligt och folket ombord miste totalt matlusten vid anblicken av den förfärliga gropigheten i vattnet. Framkomna till Hangö föreslog färdledaren, löjtnant Råberg, att vi skulle ta extratåg till Hälsingfors. Vi hade tröttnat på sjön och förslaget antogs utan vidare resonemang. Efter att först ha följt ett ordinarie tåg till Kari lyckades vi åstadkomma ett lok, en passagerarevagn och en godsinka. Och så bar det av.

Det blev en munter resa. Rudolf Svensson påstod att det var en av de roligaste tågresor han varit med om. Malmberg berättade historier från Göteborg, som voro så kvicka, att Gottfrid ett tag började se sig om efter nödbromsen.

Emellertid, vi kommo fram till brottarstaden. Några brottarpampar togo emot

och Smeds — den outtröttlige och oförliknliga sportsmannen och tävlingsledaren — förde oss till vårt hotell, redan rikt befolkat av franssoser och holländska jättar.

HELSINKI...

Mina intryck från Hälsingfors? Ja, vad skall jag säga. Hälsingfors är en vacker stad — med många minnen från den ryska tiden. För övrigt är den ganska lik Stockholm — litet efter kanske i fråga om komfort och organisation.... Människorna gingo omkring i tjocka vinterrockar och pratade världens obegripligaste språk eller också åkte de i miniatyrslådar förspända med små seniga hästar — sådana man ser på bilder från bolsjeviklandet längre österut.

Finland är ett s. k. torrlagt land. Jag har aldrig förr varit i ett sådant och var därför mycket nyfiken. Nu vet jag emellertid vad som menas med ett torrlagt land — och är mycket glad däråt. Vet ni vari skillnaden består mellan ett vått och ett torrt land? Jo, bara däri, att man i det torrlagda landet dricker brännvinet mera ogenerat och öppet i dricksglas i stället för de små nubbglasen. Man går in på en restaurang och beställer in "ett kvarter". Kyparen ställer då fram en sodavattensflaska och ett dricksglas. Och sen skålar man och super. Så går det till i Finland — och överallt i Finland.

*

SVENSKARNA STÅ SIG.

Nåväl, så komma vi till brottningsarna. Överledare voro svensken löjtnant Råberg och magister W. Smeds från Finland. På lördag middag den 5 togo tävlingarna sin början i Kino Palats — en biografialong av samma storlek som "Imperial" i Stockholm. Scenen, varpå brottningsarna försiggången var smyckad med alla de deltagande nationernas flaggor. Den svenska flaggan hade placerats i mitten — en artighet från Finland, som vi få upptaga som ett varmt handslag från Suomis söner.

På lördagen voro tre av de fyra deltagande svenskarna uppe på mattan. R. Svensson och Malmberg vunno båda. Isaksson blev besegrad av fransmannen Prunier. Malmberg presterade i sin match en mycket god brottnings. Den livlige och knepige göteborgaren kommer ej att bli så rolig att ha att göra med i framtiden, när han blir riktigt fullfjädrad. Han är snabb i sina rörelser, svår att komma åt och otroligt svår att få på rygg.

Den första dagens mest populära man blev Sint, holländaren. När han kastade Nieminen bröt publiken ut i ett ursinnigt jubel och det blev ej lungt i den fullsatta salen förrän holländaren kommit in på scenen och bugat sig för tredje gången. Isaksson hade efter sitt nederlag mot fransmannen att möta finnen Tamminen — nu världsmästare. Striden blev, som vi nog förstå ej så värst långvarig. Tamminen är en man med jättekrafter och den ännu så oerfarne svensken såg sig ohjälpligt slagen efter en minuts förtvivlat motstånd.

Den vackraste matchen under denna första dag gjorde Friman, som genom att lägga Ikävalko, påbörjade sitt lekande och lätta arbete för världsmästartiteln. Friman är en brottare av en sällsynt hög klass. Utrustad med en kolossal muskelstyrka utför han med blixtnasba rörelser sina grepp och kastar motståndaren när publiken minst anar det.

FENOMENET SVENSSON.

Den andra dagens bästa match gjorde R. Svensson — den muskelstarke gardeskorp-ralen från Stockholm. I 25 min. brottades han mot finnen Vicksten. Svenssons ärliga och järnhårda grepp applåderades av den överförtjusta publiken och när han till sist dängde den stackars finnen i mattan, skakades salongen av en rungande bifallsåska. Man hade upptäckt en ny brottare av rang, en ung, björnstark förmåga, som nog skulle låta tala om sig i framtiden. Svensson har brottats endast ett och ett halvt år. Hans instruktörer och tränare ha varit Oksa och Gottfrid Svensson.

Svensken Välima förlorade mot finnen Mustonen efter en tid av 7,55.

Malmberg mötte holländaren van Maaren och vann. Göteborgaren var för snabb och påpasslig för att gå i någon av holländarens fallor.

TVÅ FALL OCH EN "STRÄCKT NACKE".

Sista dagen bjöd på finaler och sensationer. Vår outtröttlige Svensson hade tre matcher att utkämpa. Mot Rosenqvist, finnen och världsmästaren förlorade han, men både Gallen, Finland och Muijs, Holland kastade han i mattan utan allt för mycket besvär. Den sista matchen avslutade svensken genom en resolut nacksving som förpassade holländaren raklång med ryggen mot mattan. Svenssons grepp var så hårt att Muijs i en påföljande match måste ge upp för den muskelsträckning han fått i nacken (!).

Malmberg utkämpade de två sista matcherna sönderklöst och med ett blått öga. Han vann nått och jämt över estländaren Pütsepp och förlorade orättvist mot finnen Toivola, men säkrade i alla fall sitt tredjepris i fjädervikt.

DEN STORA SENSATIONEN.

Den match som skulle gå mellan Vickström och Tamminen och som publiken väntat på med så stor spänning blev tack vare Viborgsledarnas — Tamminen är från Viborg — intrigspel omintetgjord. Inför en av missnöje och raseri upphetsad och visslande publik sökte Vickström klarlägga situationen, men det är tvivel underkastat huruvida de svensktalande finnarna kunna gå med på att en svenskfinne har rätt — Vickström är nämligen svenskfinne.

Arrangemangen under tävlingarna voro i det hela sett goda. Lokalen var visserligen väl liten för en världsmästarestävling i brottnings, men det är ju ej de ledandes fel.

Av domarna skötte sig sig Gottfrid Svensson bäst. Han dömde de flesta matcherna och var den som fick ingripa då det gällde särskilt kvistiga fall. Vi kunna vara glada att äga en så förträfflig domare som Svensson. Honom ha vi heder av.

Smeds var även god som domare, men de övriga nationernas representanter var det nog litet si och så med.

*

A propos Rudolf Svensson, så slutar han sin anställning vid Dragonerna den sista december. Och har sökt till Brandkåren.

Det är sorgligt men santt. Att vi kanske mister honom. Ty Brandkårens I. F. tar naturligtvis hand om honom. Av alla tecken att döma.

Brand-Olle ligger redan i förfärligt hos vederbörande att Rudolf skall få komma in, berättas det av elaka tungor.

*

Svenska Brottningförbundet hade påpassligt tagit en chans med anledning av världsmästarestävlingarna; hemresan för de flesta utländska deltagarna skulle ske över Sverige. Och det blev en stor brottningsfest här veckan efter Hälsingforstävlingarna.

SVENSKA BROTTNINGSFÖRBUNDETS INTERNATIONELLA

gav våra pojkar äntligen ett tillfälle till framträdande. Vi hade en hel del med; alla debutanter infriade de förhoppningar vi ställt på dem. Placeringarna blevo kanske litet tunnsådda på listan, men de gjorde ifrån sig matcherna, pojkarna, på ett sätt, som kom allt folket att gilla dem. Utan att ta pojkarna i någon bestämd ordning, komma de här nedan i sammanhang med sina förehavanden på mattan.

SÖDERBERG

gick till storms först på söndagen och fick fall på sin motståndare, Melin från Kristinehamn, redan efter 4,47 min. På måndagen mötte han en av Ciaes' bästa adepter, Sandberg, och förlorade efter 20 min. brottnings. "Stockholmaren var en trevlig, sympatisk uppenbarelse", skrev Idrottsvärlden, och jag instämmer. Det är något väldigt käckt och okonstlat över Söderberg, vilket skulle klä litet var, det må vara vid vilka offentliga framträdanden som helst.

Emellertid. Den där Sandberg, som vann, gick sedan och tog stryk i sin ordning — så att Söderberg inte fick tävla mer sedan.

K. PETERSSON,

distriktsmästaren i bantam, fick bara gå en match. På måndagen, mot Santesson, som, gammal och mattslug, fick kål på yngste Pettersson, efter 12,41 min., medelst nacksving. Pelles förmåga att gå ur tidigare, farliga grepp av Santesson renderade honom välplacerade applåder.

EINAR SVENSSON

tycker jag är alldeles storslaget lovande, med sina båda bröders alla förtjänster, nästan för visso ännu icke utvecklade, men med ett stort fel. Han saknar Fritiofs och Gottfrids ettriga energi, när det gäller att följä ett grepp. I sin första match, tävlingarnas inledningsmatch, hade han på Egeberg, Norge, ett par gån-

EN TITT PÅ BOWLARNAS LIV OCH LEVERNE, INÅT OCH UTÅT SAMT VEM VAR HAN

HOPRÖRT AV JON OCH ELL.

Redaktören i "Djurgårdaren" är en hygglig prisse. Han har lovat oss "bowlinggubbar" en helsida till nyåret. Detta kanske ni icke tycker är så märkvärdigt, då ni tänker på Hammarbys helsida i Idrottsbladet. Men vi tycka att det är väldigt "kul" med den här helsidan. Ett bevis på att "Djurgårdaren" uppskattar vårt arbete för att få det kära Djurgårdsnamnet aktat och fruktat även inom denna gren av idrott.

INÅT

Det var en gång — — —

Närmare bestämt var det den 14 april 1919 som Djurgårdens bowlingsektion bildades. Några Djurgårdare hade bänkat sig kring ett bord i Fenix musikkafé. Om det nu berodde på att dånet från kugelbanan under någon paus sökte sig upp i kaféet, eller det var något annat — men någon fick idén att bilda en sektion för bowling. Diskussionen blev inte lång, och saken var klar.

Det var hrr J. Bång, H. Lundberg, H. Lundgren, M. Johansson, A. Lindgren och

Bowlingsektionen tycks vara en trevlig sammanslutning. Man erfar det, när man hör talas om dess liv och leverne. Och mer än andra idrotter för ju också bowling utövarna tillsammans; det är ju utestående en inomhusidrott, bowlandet. — Vår lilla sektion har blivit stor. Och berömd. Mycket berömd. Man stöder ideligen på vårt namn i tidningarna. Och det äro vi stolta över. Och jag rekommenderar medlemmarna att ta en titt ned i Fenix på bowlarna. Hur trevligt det kan vara framgår av nedanstående pigga referat.

C. Sandin som togo den första bördan på sig och, så när som på ett par undantag, bär den ännu. Och detta utan att knota, fast bördan många gånger icke är den lättaste.

Det ekonomiska stannar mången gång vid minus flera gånger om. Och då kom-

ger faktiskt riktigt allvarliga grepp på den berömde norrmannen, men gick inte in för dem med tillräcklig envishet. En sak är Einar bra på: han är inte rädd för att slå ett grepp. Nåväl. I sista minuten mot norrmannen for han i golv på eget grepp, efter en match, som han gjort ifrån sig bra.

På söndagen mötte han Malmberg, 3:dje man vid världsmästerskapen. Det blev en kortare affär. Ett nacksving av Malmberg, efter 5,52 min. var tillräckligt för att stoppa Einars vidare deltagande.

F. ANDERSSON,

också en av våra mest lovande, distriktsmästare i mellanvikt, fick på lördagen sitt dop. Mot Grandin, Uppsala. Den matchen hade han inte behövt förlora. Jag fick den uppfattningen, att det inte var fall. Och domarna voro inte eniga. Tid: 9,38. Bra debut, mot en så god brottare som Grandin.

På söndagen gick det bättre. Ringkvist, Norrköping, tydligt underlägsen, inte minst tekniskt, gick i golvet,

14,20 min. från begynnelsen, på ett nackgrepp, snabbtänkt applicerat.

Men sedan blev det lustigt nog ingenting vidare. Ithy att Grandins dåliga placering även drog ner vår gode Anderssons.

FRITIOF SVENSSON,

för att sist ta äldst, ställde upp som invalid. Vänstra axeln var inte all right. Vilket granneliga märktes. I första matchen fick han brödernas patent på Püttsepp, Estland, höftsving, och det verkade, som om saken vore klar. Men matchen fortsattes. Püttsepp var på sin vakt emot förnyade försök och Fritiof var rädd om sin arm. Djurgårdaren segrade efter de tjugo minuterna.

Den andra matchen gick på söndagen, emot Egeberg. Fritiof var i briljant fighterhumör och gick på i ett, och borde haft vinst efter de 20 minuterna. Men två extra ronder dömdes. Då kunde inte Fritiof vara med längre. Då var armen tillräckligt trasig.

*

mer det där "ommet" fram. Om — — — om — — — om — — —. D. v. s. "ommet" om rikedom. Men det där är ju ingen idé, utan får i stället Rolfs råd lydas: "Lägg Dina sorger i en gammal säck".

Intresset är i alla fall stort, och arbetet, att få fram sektionen, skall nog lyckas trots motgångarna. Och då lagtävlingar varit på tal, har ingen dragit sig för arbetet utan stort intresse har nedlagts på, att just få fram Djurgårdsnamnet bland de främsta placeringarna.

HÅKAS VANDRINGSPRIS.

2 serier bästa hand å banor 3 och 4. Denna gång blev lottningen om banorna icke så trevlig. "4:an" kom med. Denna är en utpräglad vensterbana, och kommer aldrig ifråga vid salongens bästahandstävlingar. Därav förstås lätt, att slagningen tog mer eller mindre formen av en "smak"-tävling. Och sällan har väl en tävling gått av stapeln — vare sig i bowling eller annat — där den tävlande studerades så väl, som just denna. Var skall man sätta i? Ska man slå löst eller hårt? Ja, detta var de stora frågorna, som varje spelare

Som sagt, Djurgårdens insats var fin. Märkligt att konstatera uppmärksammades den inte alls av de stockholmska journalisterna, som inte hade ett ord till uppmuntran åt pojarna. Men det reder sig ändå. Det finns nämligen intresse hos dem.

EN HERRE FOR TILL GÖTEBORG.

Det var Rudolf Svensson, inbjuden av sympatiska Göteborgs Atletklubb, den 17—18 december. Resan fram och tillbaka tog 22 timmar. Matcher 2,2 min.

Raskt marscherat. En herre, Ståhl, från Jönköping, tog bort 20 sek. och en svensk mästare, Lindqvist, Enighet, Malmö, tog bort 2 min. av Rudolf, som det ser ut, dyrbara tid.

*

Och det blev den delens, som var kvar av säsongen under 1921, flotta avslutning på djurgårdsbrottarnas storslagna frammarsch.

Ala.

gjorde sig. Till slut kom man nog underfund med hur man skulle göra, men då var för det mesta serien slut, så man fick nöja sig med den lilla poäng man fått.

Tävlingen gick som alltid i den gladaste och gemytligaste stämning. Segrare blev

1. Birger Ek, 209—154 = 363 p.

Den unga och lovande "stjärnan", vilken var väl värd sin framgång.

2. H. Lundberg, 160—197 = 357 p.

Pokalförsvare Lundberg senior! Vad tänkte Du på, när Du hade segern som i "en liten ask"? Varför gjorde Du denna miss? Denna "änka" som Du hade så att säga i Din hand. Var hon ej god nog? Det kanske icke bjudes Dig många sådana tillfällen i Ditt liv, då en änka står till Ditt förfogande medförande både silver och ära.

3. J. Kragsterman, 186—161 = 347 p.

Och vad var Din mening? För oss sektionensmedlemmar uppstår nu den frågan. Kan skarpskjutning vara en fördel för en bowlingspelare? Nog veta vi, att Du, när Du ligger någonstans utanför sta'n och "smäller", har ett säkert öga och en stadig hand. Det veta vi. Men att Du skulle ha fördel av detta även på bowlingbanan, det visste vi icke. Nu fick vi dock se Dig, Kragsterman, grina med Dina ögon och föra fram Din Olympiska avtryckningsnåve till fullträffar i kagelhögen. Bomma såg man Dig aldrig.

Fortsätt som Du börjat och Du skall vinna silver och berömmelse även på dessa banor.

4. Herr sekreterare Lundgren, 311 p.

"Mannen med det yttre lugnet", oftast kallad "Lunkan". Manne efter den store sångaren? Ja, därom skola vi Dig pröva på sektionens "balafton" i början av nästa år.

JUNIORPENNAN.

Det gives tillfällen i det mänskliga livet då människan är god. Så där riktigt hjärter, som flickan min säger. Här ett sådant.

Här om dagen kom ett par gamla Djurgårdare fram och erbjödo oss ett par priser. Två stycken stora stiliga och smaskiga reservoirpennor. "Tag dessa och dela ut på en tävlan. Det är inte mycket, men så mycket mera välmant." För oss var inte gåvan liten. För oss var det två stora priser. Och vårt tack är hjärtligt och uppriktigt. Tack ädla givare!

Priserna blevo uppsatta sålunda: Det ena till juniorerna på två bästa hand banor 1 och 2. Det andra vid tävlingen om "Håkas" pris.

Juniorpennans tävling lämnade följande resultat.

1. G. Randahl, (143—157) = 300 p.

2. J. Kragsterman, 298 p.

3. Nils Robbe, 285 p.

4. A. Pettersson, 226 p.

Den andra pennan erövrades av H. Lundberg, varför han nu kan tillskriva den där "änkan" om han behöver bistånd vid något tillfälle.

MÅNADSPOKALEN.

Denna är dock vår största och intressantaste tävling. Striderna äro oerhört hårda och placeringarna avgöras många gånger endast med ett par pinnar. H. Svedberg har efter fyra tävlingar uppnått högsta poängsumman, men ligger dock något efter "Lunkan" enär denne har bättre platsiffra.

Ställningen är nu följande:

1. Lundgren, platsiffra 5 med 2051 poäng
2. Svedberg, " 6 " 2077 "
3. C. Sandin, " 9 " 1844 "
4. J. Winkler, " 11 " 1920 "
5. H. Lundberg, " 11 " 1897 "

I denna ställning är varje spelares sämsta placering borträknad.

U T Å T

Sektionen har i stort sett haft en mycket lyckad höstsäsong. Isynnerhet i lagtävlingar har Djurgårdens namn och placering varit bland de främsta klubbarna. Vår kanske värdefullaste framgång blev segern över Järva i vänskapsmatchen med 12-mannalag.

Globustävlingen blev för oss en stor missräkning. Vi hade räknat på någon av topplatserna, och de funnos, som även hade tippat oss som segrare. Våra spelare voro emellertid för dagen i ett omöjligt slag, och vi kommo icke högre än 9:de lag.

På "Fenixbålen" gick det emellertid bättre. Där vi placerade oss som 3:dje lag endast några poäng efter S. I. S.

FENIXBRICKAN.

Denna tävling hade utelämnats i förra numret. Oförklarligt är hur ni kunde utelämnas densamma då Djurgården där hade en av sina bästa dagar. Tävlingen gick å 2 serier bästa hand å banor 2 och 3 samt lyckades C. Sandin lägga beslag på andra priset. Med den fina poängen av 152 plus 238. Placeringarna blevo för övrigt:

5. J. Winkler 352 p.

3. Th. Lundberg 341 p.

STOCKHOLM—GÖTEBORG.

Vid uttagningsävlingarna för denna match deltog från Djurgården: H. Svedberg, C. Sandin och Sv. Jonsson. På Fenix lyckades dessa utmärkt och uppnådde resp. 510, 503 och 530 p. på 3 serier. Vid andra uttagningen å Reginasalongen gick det emellertid alldeles åt skogen, och ingen kom med i Stockholmslaget. Dock blevo både Sandin och Jonsson uttagna som reserver, men behövde aldrig ingripa nere i Göteborg. Det gick ju bra ändå för Stockholm förresten.

GLOBUSBÅLEN.

Denna gick för 5-mannalag å 4 serier bästa hand. F. I. F. segrade med 3645 p. och kommo 3 klubbar från Regina närmast. Vårt lag kom som sagt endast på nionde plats. Det var endast Hilding Lundberg som lyckades få ett bra resultat. Alla övriga stannade på dåliga poängar.

H. Lundberg 675 p.

C. Sandin 617 p.

H. Svedberg 616 p.

Axel Jonsson 615 p.

J. Winkler 607 p.

Lagets summa 3130 p.

FENIXBÅLEN.

Denna tävling är öppen endast för Fenixklubbar och går för 4-mannalag å 4 serier bästa hand. Här voro vi fast beslutna att ta en blodig hämnd för Globustävlingens usla placering. Detta lyckades emellertid endast delvis. Tack vare det förra misslyckandet voro tydligen våra spelare besjälade av en mycket stor nervositet. Vi bättrade dock på vårt anseende åtskilligt och det var först i de allra sista lagen S. I. S. kunde förpassa oss till 3:dje plats. Fredrikshof segrade även denna gång.

F. I. F. 2698 p., S. I. S. 2638 p. D. I. F. (Axel Jonsson 668 p., H. Lundberg 664 p., H. Svedberg 661 p., C. Sandin 611 p.) 2604 p.

Striden mellan klubbarnas 2:dra lag blev också lika hård mellan S. I. S. och oss. Här lyckades dock våra pojkar segra. Med det goda resultatet av 2582 p. och placerade sig därmed som 5:te lag i hela tävlingen. Våra spelare i detta lag voro: Th. Lundberg 671, J. Winkler 661, H. Lundgren 643 och G. Levin 607.

Hade vi alltså haft med någon av de två bästa från detta lag i "ettan" i stället för Sandin skulle vi således fått 2:dra pris. Otur!

Vårt 3:dje lag blev icke fullt så lyckat utan fick se sig slaget av S. I. S. Här blev resultatet: Birger Ek 630, G. Randal 586, Sven Jonsson 572 och J. Kragsterman 586.

Ställningen om Fenixbålen emellan de främsta klubbarna är nu följande:

S. I. S. 10.938 p.

D. I. F. 10.222 p.

F. I. F. 10.222 p.

K. K. T. 10.023 p.

Vår sektion ligger således här på andra plats. Om vi också inte kan taga in S. I. S. stora försprång ha vi i alla fall ett gott öga till Juvelerare Sjögrens vackra Hederspris till 2:dra klubb.

I den individuella tabellen ligger Axel Jonsson på 4:de och Th. Lundberg på 5:te plats.

PÅ SKIDOR

Dessa vintrar! I två vintrar har vår "nordiska vinter" varit en syd-ländsk regnperiod. Just som jag skriver dessa rader håller visst den tredje på att göra sitt regnfulla intåg. I dessa Nordiska Spelens tider. Man kan bli rent förtvivlad. Det blir som jag sagt. Våra vintrar få sättas på avskrivning. Det är sagor detta med min barndoms meterhöga drivor och 20 grader. Det är lögn och förbannad dikt.

Det förefaller en som om det vore sekler sedan man såg ett skidskutt i Saltsjöbadsbacken eller var med om invigningen av Hammarbybacken. Och nu. . . .

Nordiska Spelen! Det skall bli sådana i vinter. Tro de optimistiska. Som desslikes, i den mån de äro djurgårdare, göra upp även andra planer. Till tävlingar. Som återfinnas i denna tidning.

Nåväl: låt oss hoppas att det blir vinter.

Då blir det en tävlingssäsong, som vi inte haft på många god dag.

* Detta torde Djurgårdens medlemmar inte glömma. Ty i år ha vi vår chans. Inte bara under Nordiska Spelen.

Först och främst ha vi en artikel i Idrottstidningen att slå ihjäl. Rooswall i Hellas har där inte aktat för rov, att, som det påstås på grundval av djurgårdares utsago, i en ton, som utan omsvep kan kallas provokation, påstå att Djurgården inte har några skidlöpning, bara några norr-länningar. En oförsämd orättvisa emot oss, efter allt det kolossala arbete vi nedlagt på skidloppning.

Sedan vi en revansch att ta. I budkavleloppning om distriktsmästerskapet. Det var vårt enda nederlag

TILL FJÄLLS

*Det är en underlig längtan
som känns i bröstet ibland
en lockande tärande trängtan
till färder i främmande land.
Till okända marker och länder
där ej finns bygd eller vall
där skogen är orörd och händer
ej ödelagt forsar och fall.
Av egen kraft vill jag vandra
och streta mot bergets topp
ej taga när hjälp av andra
ty bilar få motorstopp.
En gång vart år
får jag komma dit mitt sinne trår:
till snötäckt soliga berg
där hyn får mahognyfärg.
och leva ett liv
långt bort från gnabb och kiv
och fara fri och stark
på skidor i fjällens jungfruliga
mark
och känna min litenhet
i denna oändliga ödslighet.
Att leva livet farligt
det är att leva rikt
att alltid färdas varligt
är ingen kämpe likt.*

A. J. W.

förra vintern, men tillräckligt sorgligt. Det blir annorlunda i vinter har jag hört lovas.

Utom alla andra tävlingar ha vi vårt tredje stora mål: S. M. i budkavle, med inteckningen i kungakannan. Vi leda där, med samma "poäng" som östersundarna. Men nu ha vi chansen före dem att komma allra först. Den måste försöka tas. Den tävlingen måste vi gå in för med det allra största allvar.

*

En annan sak: de allra yngsta.

Småpojarna skola fram ännu mer än förra året. Vi började så bra då, fick ihop en duktig, klämmig trupp, som visserligen inte var primaklass genast, men som idkade sin idrott med det intresse som med tiden skapar stora namn.

Dem måste särskilt de äldre skidlöparna taga sig an, särskilt med instruktioner och råd. Det räcker inte med att välja en styrelse, som svarar för att tävlingar bli utav och för övrigt ta sig an pojkarna. Ett utmärkt sätt för de äldre att lära bort sin konst vore att åka med pojkarna, se på deras fel och råda dem under själva loppet.

*

Och så damerna slutligen. Det påstås att fru Bollner inte blir så ensam i år som förra året. Det skulle vara ypperligt. Framåt har tagit hand om en del norrländska töser, som säkert bilda ett lag, som vi, med våra gamla och nya namn, skulle få väldigt roligt av att möta.

Vi önska er en god säsong flickor i denna härliga idrott.

*

Djurgården får alltså taga sig samman om det skall bli vår vinter. Vi kunna inte undgå att lägga märke till hur de andra klubbarna arbeta sig fram och hota oss. Kraftiga staktag, eitrig kamplust och den riktiga djurgårdensenergien kunna dock uträtta storverk.

Ala.

KLUBBMATCHEN MED JÄRVA.

Vi hade kommit överens med Järva om en vänskapsmatch. Denna gick med 1 tävling på varje salong för 12-mannalag, 4 serier bästa hand. Som pris hade anskaffats ett mycket vackert modellerat konstverk, föreställande en kvinnlig fäkterska.

Första tävlingen ägde rum på Reginalsalongen, med för oss ganska nedslående resultat. Järvaspelarna visade sig vara ena riktiga överdängare på sina egna banor. Våra egna spelare träna ju mycket

sällan på Regina och hade vi dessutom oturen få ställa upp med ett par juniorer som aldrig spelat på denna salong. Järva uppnådde den överdådigt fina poängen 7624. Själva stannade vi 513 p. sämre. Detta var mycket, och farhågorna voro nog stora om det skulle lyckas för oss att ta' in hela försprånget på Fenix.

Det lyckades emellertid. Tack vare en intensiv träning av våra spelare, voro de tävlingsdagen i en ypperlig form. Sakta men säkert togos poängerna in och seg-

rade vi med 55 poäng sammanlagt. Våra stjärnspelare hade en ypperlig dag. Svedberg 733 och Axel Jonsson 716. Dessutom överraskade Birger Ek med att slå 718.

Priset blev alltså vårt efter uppnådda 14,441 p. Järva kom till 14,386 p.

Individuellt segrade H. Svedberg med 1,441 p. (Järvas silvermedalj). 2. Axel Jonsson 1,368 p. (Järvas bronsm.) 3. G. Källgren, J. I. S. 1306 p. (vår silver.) 4. G. Kjellmodin, J. I. S., 1296 p. (vår brons).

ETT RIKTIGT GOTT NYTT ÅR

Ahlström, Eric med fästmo

Ahlström, Sven
 Alexandersson, Linus
 Andersson, Carl G.
 —, —, Conrad
 —, —, Erik
 —, —, Fritjof
 —, —, Gösta, Greve
 —, —, Ivar
 —, —, Sven Donzo, "Linnéa"
 —, —, Sune
 Andrén, Harald
 —, —, Oscar
 Arwe, W.
 Aspmän, John

Bergman, Eric
 Bergman, Gustaf E.
 Berlin, Gösta
 Bollner, Karin o. Conrad

Carlberg, Ernst
 Carlsson, Holger
 —, —, S. S.

Dahlström, Fredrik m. familj
 Danielsson, Birger Bockis
 Donald, Oskar

Eidmark, Hugo
 Ekberg, Ernst m. familj
 Ekenberg, Ernst m. fru
 Engström, Bengt, "S. A. K."
 Ericsson, Eric
 —, —, Henning
 Eriksson, Harald
 Essén, Bengt

Flickorna på Söderbergs

Gillström, Birger
 Frostell, E. m. familj

Hellberg, Carl m. familj
 Hildebrand, Ernst m. familj
 Holmberg, A.
 Hovmästarna på Söderbergs

Johansson, G., "Linnéa"
 —, —, O.
 Johnsson, Konte
 —, —, Weyn

Missiorus 3/11 21.

Hej gamle vän Ala!

Du undrar väl över att jag ej låter höra av mig. Men — ja, jag medger att jag varit litet slö med skrivandet. Dock har jag ej heller bekommit något meddelande från dig. Parque?

Nå hur har du det annars? Allt sig likt förstås. "Kula" varje söndag och lite emellan också, Jaja. Heja D. I. F.! Hur blev det med mästerskapet? Nu har man ju blivit "old boy". Kanske man än en gång kan få tillfälle att stå mellan stolparne. Vem vet! — Ja, och hoppas nu att detta kommer lagom i tid till den stundande helgen och att Du genom bladet, det egna, framför mina välgångsönskningar till kamrater och vänner.

Det blir helt kort detta, men vi få väl ta oss en ordentlig pratstund då jag kommer till den sköna synderskan. Jag kommer troligen att resa härifrån i mitten på dec. till Suecia och då är jag hemma i januari.

Ja, so long gamle vän och hav själv en riktigt nöjsam jul och dito nyår.

För övrigt allt väl. Lite mager förstås. Men skall äta upp mig.

Ja, Hej!

Hj. hälsningar från gamle vännen

Calle Runn.

Karlsson, Axel
 —, —, Bertil
 Karlstrand, Calle m. fru
 Kjällander, Oscar
 Klang, Knut, "Solna"
 Koch, Arthur
 Kullberg, S., "Hammarby"

Leijon, Verner
 Levander, Edvin Lewis

Lindberg, Tor
 Lindblom, Gustav
 Lindewald, Franz
 Lindgren, Axel

Martinsson, Gustav, "Örnen"
 Myrong, David

Nilsson, C. W. m. fru
 Nordberg, Nils Nebbe
 Nylund, Bernt

Olsson, Einar

Palmqvist, Hj., "Linnéa"
 Persson, K. F.
 Petsén, V. N. m. familj
 Pettersson, Carl

Rehnström, Erik Rodhe
 Roos, Wilhelm

Schlaaf, Karl
 Schönhult, Sven
 Schörling, Axel m. familj
 Skoglundh, Hj.
 Sköld, Karl
 Solna Boxningsklubb
 Sundberg, Edwin
 —, —, Ruben
 Sundholm, Karl m. fru
 Swanberg, Carl G.
 —, —, Oscar
 Svensson, Einar och Fritjof
 —, —, Gottfrid m. fru
 Söderqvist, J.

Tandberg, Bengt
 —, —, Gunnar
 Torbiörn, Bröderna

Wallin, D.
 Weimark, Alex
 Westergren, Bertil
 —, —, Ragnar
 Widgren, Curt

Åsberg, Allan

Ölander, John
 "Örnen"
 Österkvist, Mulle m. tös
 Österlund, Nils
 Östher, H.

Resultatet för övrigt inom Djurgården:

3. H. Lundberg, 1.257 p.
4. J. Winkler, 1.243 p.
5. C. Sandin, 1.189 p.
6. H. Lundgren, 1,140 p.

PROPAGANDATÄVLINGEN.

Detta var höstsäsongens sista tävling, och gick å 2 serier bästa och 2 sämsta hand på vardera salongen. Våra spelare äro ju inga tvåhandslagare, men hade ändå man hörsammat salongens kallelse. Ingen lyckades placera sig bland pristagarna, men uppnåddes dock rätt goda resultat de våra bästa.

C. Sandin 1202 p., Axel Jonsson 1177 p., H. Lundberg 1155 p., H. Svedberg 1119 p.

VEM VAR HAN?

Intresset från föreningens medlemmar synes glädjande nog vara i tilltagande.

Gamla och nya leta sig numera ned till salongen, såväl vid våra tävlingar som träningar. För att nu inte ta äta om tillslutningen vid de allmänna lagtävlingarna.

Där återfann man nu senast den gamle gode vännen Petersén, ivrig som på den största fotbollsmatch. Och rätt som det är tittar en och annan 1:sta-lagspelare ned. (Hur vore det förresten om dessa togo tillfället i akt och deltog i sektionens övningar. Det skulle vara en utmärkt motionsträning före den kommande fotbollssäsongen.) Ja, så Gillström, vilken springer mellan anslagstavlan och banorna med en fart som man knappast skulle tilltrott honom om.

Dessutom får vi icke glömma bort mannen som är med överallt. Såväl "i ur som skur", när det gäller föreningen. Både in-

om och utom stans hela idrottsrörelse. Den känner Ni ju alla. Det är — — — Förresten

VEM ÄR HAN?

Ja, därom få Djurgårdens medlemmar själva fundera. När Ni funnit hans namn insänd då detta till

"Djurgårdens Bowlingsekreteriat", c/o Bång, Västmannagatan 71 B, II tr.

Lösningarna skola vara oss tillhanda den 38 jan. 1922 kl. 5 e. m. och kommer äga-reu till den först öppnade rätta lösningen, att under januari månad givas tillfälle utan kostnad deltaga vid en av sektionens träningar.

Till sist önskar Bowlingsektionen alla Djurgårdare "Ett Gott Nytt År"!